

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 23.фебруара 2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим вас.

Добро да констатујемо да је присутан:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- Пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Мустафа Радоњићи.
- Браниоци Петронијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се јављате и за Крсту Бобота, је ли тако, као и јуче.

- Затим Перовић, затим Шћепановић, затим Борковић, Мршовић, Радивојевић, Крстић и приправници из њихових канцеларија.
- Оптужени су сви ту, Миладиновић, затим Поповић, Кастратовић, Сокић, доведени из Окружног затора и Корићанин Видоје, Вељко, Богићевић и Цветковић и Брновић који се бране са слободе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да претходно само рашчистимо оно о чему смо јуче разговарали, дакле само да нађем то. Дакле овако прво везано за личну карту за Поповића када буде стигао извештај из полиције у Крагујевцу где имате пребивалиште то ће бити решено, тако су ме обавестили. Везано за здравствено стање опт. Сокића кажу да Вам је прописана терапија, има овде нека дијагноза, нека, да видим шта пише ово «гон артрозитис артрозис», читан је неки степен и тако даље, планира се евентуални преглед ортопеда ако тегобе не прођу, односно перзистирају препоручена је терапија тако да каже имате терапију која вам је препоручена и која је одговарајућа за ту Вашу болест. Затим везано за саслушање сведока који су планирани за данас обратио се суду писмом сада Новаковић Новица који је требао да дође и који је рекао да му је жена болесна и који каже «првоименовани у оптужници Миладиновић Топлица име и презиме ми не значи ништа», затим «по добијању позива контактирао сам и тако даље и он каже да никада није видео никакав ратни злочин у свом животу». Је ли то господине Миладиновићу тај Топлица, тај односно Новаковић који је био задужен за поделу тамо. Ви сте рекли име и презиме, нама су доставили ту адресу овај човек каже да је био каже на Косову на дужности референта општих послова у позадинском, логистичком батаљону који је био стационаран, само да видим, у месту Рудник, на пола пута између Косовске

Митровице и Истока, тако да ја даље од тог места (Рудник) нигде нисам даље крочио, а камоли присуствовао и видео било какав ратни злочин. Је ли то тај Новаковић који је био у Истоку и то? Не знате. Ништа позваћемо га онда, мораћемо то да разјаснимо онда директно овде са њим. Везано за фотографије господине Кастратовићу то ћемо видети касније тужилац се изјаснио и господине Перовићу да ли сте нам донели адресу?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Адресу усмено ћу Вам саопштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ево сад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Крагујевац?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Поскурица бб, то је адреса на којој има пријављено пребивалиште Вељко Корићанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сада ће и Видоје да буде тамо?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Знате ја ево и пре сам причао са Видојем, да ли он након промене боравишта да обавести суд да би ви исту меру, о истој мери обавестили Крагујевац, или ви унапред ја стварно не знам сада како би ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када он мислим има намеру?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Знате шта он све то у складу са судом, мислим из страха да суд у неком тренутку не мисли да он неће да испуни обавезу коју му је суд наложио, е сада када ће он тачно ево нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се сели?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Чим се буде вратио, да. Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ових дана се сели, добро онда ћемо морати да промени само ту меру, ту адресу.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да. Ја не знам сад ја сам пре разговарао са њим, знам да ли је дозвољена промена боравишта расељеним лицима одоздо, мислим да је сада везано због ових виза и свега тога, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то није.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па због тога сам мислио да он прво изврши овај ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда да обавести суд.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: И онда ће он мене обавестити и ја ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обавеза јављања може да буде и даље СУП Краљево обзиром да он тамо колико чујем иде на посао свакога дана, је ли тако.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, па једна недеља да буде обавеза и да оде до Краљева и да се јави док ми Вас обавестимо мислим да није страшно, али само да Ви будете упознати са тиме, ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, решићемо то, обавестите нас када хоће да се сели и на коју адресу, обзиром да је сада тај неки рок за контролу мере, али СУП Краљево у сваком случају као јављање остаје. Данас смо позвали Радослава Церовића, затим Радосава Минић и Антић Душана. Господине Сокићу нешто пре него што почнемо са сведоцима? Изволите. Добро сад ћу то да унесем у записник.

За овим се јавља опт. Сокић Абдулах и наводи да не добија одговарајућу терапију за ногу, па у вези са тим обавестити Окружни затвор, управника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи обавестићу писмено управника да нисте добили још увек одговарајућу терапију. Сада ћемо. Још нешто?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја би Вас замолио само пре почетка испитивања сведока у вези јучерашњег дана. Дужан сам то лично због свог угледа јер након Ваше опомене према мени да је крајње некултурно код јавности се створио утисак да сам ја изговорио нешто што је можда непристојно и могу да вам кажем да су ме након тога сви испитивали шта сте то рекли, и није ушло у записник оно што сам ја рекао, ово остало је О.К. Мислим ја сада ето и због записника и због свих у судници, ја сам само прокоментарисао начин разговора између пуномоћника оштећеног у том смислу и хтео сам то да кажем ради записника и ради јавности и још једном да се извинем суду да нисам имао било какву намеру да на било који начин увредим суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Гласно господине Перовићу мимо речи коју вам је дао суд, потпуно онако без реда неко добацивање и нећемо тако да радимо ни Ви ни било ко други. Значи људи су у притвору, озбиљно је дело и трудимо се да радимо што ефикасније. Позваћемо рекла сам Вам и Антић Душан, Радослав Церовић, Радосава Минић. Позваћемо прво Радослава Церовића обзиром да је он ја мислим први и стигао у суд.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се претрес одржи.

Претрес је јаван.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ сведока РАДОСЛАВА ЦЕРОВИЋА

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Јел могу само столицу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не не можете да седите. Имате неке здравствене проблеме?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми позвани сте као сведок, хоћете ми рећи прво Ваше име је Радослав или Радосав?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Радосав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радосав. Добро. Ваше личне податке, име Вашег оца?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година Вашег рођења и место?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 1984. у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 11. јануар је ли?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 11. јануара да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми Ваше занимање?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па радим овако кад има посла приватно, радник. Када има посла радим када нема не радим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дајте ми да видим личну карту, када Вам је издата?

Предаје суду на увид личну карту М001894146 издата од ПУ за град Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Церовићу. Да ли познајете ове људе овде које ћу Вам прочитати Миладиновић Топлица, Поповић Срећко, Кастратовић Славиша.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам ни једног од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисам Вам још све рекла.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Важи, важи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога од њих не познајете?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би Вас и Вама блиска лица изложила тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Да ли то разумете?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Положићете молим Вас заклетву, текст је ту испред Вас.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Које ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ово овде, заклињем се, заклетва за сведока, заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Реците ми да ли сте Ви икада поводом догађаја у Пећи у време бомбардовања у селу Ћушка давали исказ?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у сродству са Радосавом Минић?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Радом мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радосава Минић звана Рада.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да, она ми је рођака, пошто су моја мајка и њен отац брат и сестра, овај како се зваше њен отац и моје мајке мајка значи брат и сестра, оне су сестре од тетке, а мени је рођака Рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви били овде и давали некада исказ код истражног судије?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код тужиоца?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не. У суду сам био оно два пута када је било као сведочење и више нисам никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте два пута када је било?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Два пута, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и када сте то били?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па сада када је било када сам добио позив, два пута, позив, не знам када је то било, пре, када сам сад био 09. када је било оно, једном и пре тога сам био још једном не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били 2005. године то Вас питам?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то онда био можда?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2005. где сте били?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Где сам био, кући у Ратарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У Ратарима у кући, у селу Ратарима, кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам због тога што овде имамо неки исказ, односно записник који је сачињен 22.09.2005. године, у

просторијама Тужилаштва за ратне злочине где је грађанин Радосав Церовић давао одређени исказ.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затим сте ви дошли код истражног судије и рекли да то нисте Ви? Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У Обреновцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је некада било у Новој Пазови, Немањина бр.8?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је то онда могуће?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Никад, па могуће, ја Вам кажем да нисам никакве изјаве давао нити сам било шта. Значи никад нисам био у Старој Пазови, нити знам где је Стара Пазова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете онда да ми кажете да ли познајете пок. Небојшу Минића?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не. Не стварно, ја сам имао 14-15 година, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где сте били када сте имали 14-15 година?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ишао у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У Пећи сам био до 1999. године, у Пећи сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли радила школа током бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па било је када пре, после бомбардовања она је стала и после смо сви отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам током бомбардовања да ли је радила школа?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па ја мислим, слагаћу Вас ја мислим да није или јесте, слагаћу вас. Тако сам завршио осми разред када је, чим сам завршио осми разред дошли смо 1999. године овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли памтите када је почело друго полугође у Вашем осмом разреду, шта сте радили, да ли сте ишли у школу или не?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Е то слагаћу, ја мислим да сам ишао, слагаћу вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли радила школа у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази Ваша кућа?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Моја кућа се налази 2 километра од града, периферија града. Значи Бржаник, ту сам ја рођен у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вам је живела тетка у то време?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ја мислим да је живела у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се виђали са њом?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се ваше породице посећивале?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па онако, пошто је њен отац, Радин отац и мајка моја, он је живео у селу горе, посећивали се, мајка моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у Белом Пољу. Да ли има неких проблема везано за Ваше сведочење овде у поступку? Неких претњи? Неке опасности за Вас?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па нема никаквих, ништа, није ми нико ништа претио, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у том смислу разговарали овде у нашој Служби за помоћ и подршку сведоцима?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам ништа, овај као се зваше, нико ми ништа не дира нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате са ким је живела Ваша тетка у то доба?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам стварно, не знам стварно. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била удата?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Слагаћу вас, ја мислим да јесте, не знам стварно, био сам дете стварно не знам. Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касније да ли сте је виђали када сте дошли у Србију?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, нисам. Нисам стварно, она је живела баш у граду доле скроз, ја сам живео на периферији града, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам када сте дошли.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде на подручје Србије.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали своју тетку и да ли знате са ким је она живела?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Е не, нисам је виђао. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је она живела?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Где сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам стварно где живи, ја мислим да живи, нисам је виђао ниједном од како смо дошли са Косова. Ниједном значи нисам је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо овде евиденцију наше Службе овде на улазу која евидентира људе који уђу у ову зграду, и овде има

Радосав Церовић лична карта издата у Пећи каже код кога иде, каже код тужиоца Станковића, у собу на трећем спрату 319 ушао је у 10,38 та особа у зграду.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Кад? Не знам кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем Вам 29.09.2005. године?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам, не. Сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви онда знате било шта о активностима војске, полиције, догађајима у Пећи у време бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам, било је бомбардовање, стварно не знам ништа шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Био сам у кући, био сам стварно дете, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ће вас испитати тужилац, затим одбрана, пунооћници, окривљени. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих имао само да ако можете покажете сведоку потпис на изјави која датира 29.09.2005. године па да се изјасни да ли је то његов потпис?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дођите да видите.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Није ја сам био прошли пут, рекао сам да није то мој потпис, није сигурно, није то мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Значи рекао сам и прошли пут. Није сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да унесем ово.

Након што се сведоку показује потпис на записнику од 29.09.2005. године, који је сачињен 22.09.2005. године у просторијама Тужилаштва за ратне злочине, сведок исказује «то није мој потпис, није сигурно, то сам рекао и прошли пут».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је сведок некада имао контакта са Фондом за хуманитарно право?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам никакво хуманитарно право.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте 2005. године имали контакт са Фондом за хуманитарно право?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад само да видим, овде пише записник сачињен 22.09.2005. у заглављу је 29.09.2005. и евиденција уласка

29.09.2005. а овде записник сачињен 2.209.2005. мислим само констатујем то. Добро, питања одбрана? Одбрана нема питања. Окривљени неко да ли има питања? Не. Пуномоћници?

НАТАША КАНДИЋ: Па ево да питам сведока је ли има он брата?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Имам старијег.

НАТАША КАНДИЋ: Где живи брат?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па живи исто у село, у Ратари.

НАТАША КАНДИЋ: Са ким је живео он 1999?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па са мнош, са мајком, оцем, са сестрама на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове брат?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Радован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радован?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Радован, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је имао он година 1999?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па он је био у војсци сада да кажем, када је био 18 година је ја мислим отишао у војску, 19 година тако нешто, 19 ја мислим година, 20 слагају вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које године је рођен Ваш брат?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам, не знам стварно које године, '82. ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је старији од Вас?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 4 године или '80.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири године је старији од Вас, значи '80. годиште.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Тако ја мислим, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и када је он отишао у војску, сада ја Вас прекидам.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па пре рата је отишао у војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998. или 1999.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 1999. за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли мобилисан или је отишао на редовно?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, добио је позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишао је на редовно служење војног рока или је мобилисан?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да, на редовно. На редовно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где је отишао?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Прво је био у Лесковац, па је, у Лесковац је био прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је био у Лесковцу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где му је премештена после јединица?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: После ја мислим да је слагаћу вас да ли је у Косовску Митровицу или није, слагаћу вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је сада Ваш брат?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У Ратарима, са мнош живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова иста адреса где смо Вас звали?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да, са мнош живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо Вас ми звали на Обреновац?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како смо звали сведока?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ратари, Савска 8 б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обреновац је ли тако?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Обреновац да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то, и он је сада тренутно код куће?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Код куће да, не ради ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није запослен?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, извините што сам Вас прекинула.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте рекли да вам је уствари кућа била 2 километра од града?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да, 2 километра од града.

НАТАША КАНДИЋ: Које је то насеље?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па рекао сам вам Бржаник, тако се зове насеље.

НАТАША КАНДИЋ: Брженик?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па Брженик, Бржаник.

НАТАША КАНДИЋ: Која је улица?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: ЈНА 215.

НАТАША КАНДИЋ: ЈНА 215?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Јесте. Када смо отишли више се не зове ЈНА, без броја.

НАТАША КАНДИЋ: Ја знам све улице у Брженику али такву улицу.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Одмах, ако знате где је онај вулканизер био, ту сам ја живео, ту сам имао кућу.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми ко је све живео са вама?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У кући?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Отац, мајка, брат, и три сестре, пошто је једна била удата.

НАТАША КАНДИЋ: А када сте се вратили, када сте дошли у јуну 1999. године овде, где сте живели?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па живео сам прво сам живео код стрица у Звечкој.

НАТАША КАНДИЋ: Где?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Код стрица у Звечкој, тамо смо били па смо после дошли у Ратарима нашли једну кућу и тамо смо почели да живимо, нашао нам стриц и тамо смо од 1999. дошли у то село Ратари.

НАТАША КАНДИЋ: Ко то ви?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па ми, отац, мајка, покојни отац, мајка, сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је брат отишао после бомбардовања да живи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па и он, слушајте да вам кажем, они су исто добили онај као камп онај, куће камп како се зове, па су ту исто били, био сам и ја тамо, као камп оне кућице како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да није био брат у овој Пазови у тим кућицама?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Није, није.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, само питање, где сте били то у камп насељу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па у Вишњичкој бањи горе. Тамо имам ја сестру још у Вишњичкој бањи горе исто тамо и буразер неки пут оде тамо, неки пут је овде.

НАТАША КАНДИЋ: А како Вам се зове баба?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Баба?

НАТАША КАНДИЋ: Баба.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Од мајке мислите мајка је ли?

НАТАША КАНДИЋ: Ова баба која је живела са вама и која живи са вама, како се зове?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Она не живи са нама, она је умрла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро како се зове?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Марта Мирић, Марта.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли она живела са вама у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Није, она је у селу горе је живела, није са нама никад живела.

НАТАША КАНДИЋ: У ком селу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: У Бело Поље.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је живео са њом у Белом Пољу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па живели су ваљда ујаци, ујаци.

НАТАША КАНДИЋ: А тетка Рада?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Тетка Рада, она је живела у граду рекао сам вам, два километра од града тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте је видели последњи пут у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Последњи пут, па не знам тачно слагаћу вас, када сам ишао у школу нисам је видео од тад можда три, четири године, слагаћу вас. Две, три године сигурно слагаћу вас.

НАТАША КАНДИЋ: Пре?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, нисам је виђао. Ми смо виђали се овако као деца, играли се, као деца играли се са, она има сина па смо се играли као деца.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми то када сте живели у том кампу је ли то била једна соба или?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Једна, једна соба.

НАТАША КАНДИЋ: И ко је све живео у тој соби?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па живели ја, сестра што се није једна удала, две сестре, буразер и ја.

НАТАША КАНДИЋ: А где су били родитељи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па родитељи си били становали исто где смо нашли, где нам је нашао стриц стан, боравили, па мало тамо сам ишао мало код сестре и тако, мало у камп мало онда смо живели тамо, е после смо купили кућу пре једно 3 године, 4, када ми је умро отац пре 2 – 3 године онда смо после купили кућу, тамо и станујемо, живимо у Ратари.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми је ли можете да нам наведете некога кога знате Ви из Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам кога знам, не знам кога стварно ја сам био дете, стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте Ви били, осми разред основне школе, то уопште није дете.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па 14 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ако знате неког.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате никога?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па где знам.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми прошли пут код истражног судије сте изнели једну онако сумњу да можда да вам је брат можда узео личну карту?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам можда ми је брат тај од ујака, не знам стварно?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Можда ми је брат узео од ујака, стварно не знам, није мој рођени брат.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али сте прошли пут рекли за свог рођеног брата?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, не, нисам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам се презива брат од ујака?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Мирић Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то исто презиме као Ваше?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Како може да буде презиме као Мирић Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда како је могао да узме Вашу личну карту.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: А ја Церовић Радосав, како може да буде. Не знам стварно ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате стару личну карту овде?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па немам дао сам у СУП где сам извадио, у Обреновцу, стару личну карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Вам се догађало да вам неко тако узме личну карту па да се представља као Ви?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па није нико.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле Вам сад сумња прошли пут?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам ја, можда он је био код мене те 2005. године, ја сигурно не знам стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Када је то био код Вас?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам стварно то је било пре пет, шест година и више, седам година тако.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се сећате периода?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ни месец ни.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не, не знам стварно.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је био код Вас?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па био је можда два, три дана, шта ја знам тако нешто. Дан, два, два дана мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он ратовао можда, је ли он био у војсци током бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па није нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ја не знам стварно где је био, ја сам био овамо кући а он је живео у селу, стварно ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај брат је током бомбаровања живео у селу, тај брат од ујака?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком селу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па у Бело Поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бело Поље?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где је он сад?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам, немам појма нисам га видео од 2005. године, једно 6-7 година нисам га уопште видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде гледајте у суд, немојте гледати у одбрану. Изволите.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па ево гледам.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок из неких разлога неће ништа да каже или је?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Стварно не знам живота ми.

НАТАША КАНДИЋ: Неко запретио или.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Није ми нико запретио, ја стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Или нешто се.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ја што могу да кажем ја могу да кажем, што не могу да кажем ја стварно не знам и све сам вам ово рекао истину, живота ми. Стварно не знам шта да вам кажем више. Све што знам ја сам вам рекао. Ето.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли било струје у пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Је ли било струје у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Шта је то струја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петронијевићу.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Шта струја, не разумем питање.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли било струје у Пећи у вашој кући?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Струје је ли било у мојој кући, па наравно да је било струје, како није било струје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Церовићу гледајте овде у суд.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Важи, важи.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли можете да се сетите, судија Вас је питала за школу?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Завршио сам основну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање, јесте Ви чули питање?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Аха.

НАТАША КАНДИЋ: Када је кренуло друго полугодиште тада 1999. године?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам тачно стварно када је то било, не знам стварно када је то било.

НАТАША КАНДИЋ: А када се завршило?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па пред крај, када је било оно септембра када је било.

НАТАША КАНДИЋ: Септембар?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па не знам. Не знам стварно, не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: А када сте дошли у Србију?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па 1999. године.

НАТАША КАНДИЋ: Па када?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па када је престало бомбардовање.

НАТАША КАНДИЋ: А када је престало?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 13. када је то било, слагаћу вас, 13. ја мислим да сам дошао, да ли маја да ли јуна слагаћу вас. Да ли маја, да ли јуна не знам стварно слагаћу вас.

НАТАША КАНДИЋ: А ви сте завршили осми разред у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да, у Пећи да.

НАТАША КАНДИЋ: И добили сведочанство?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: У септембру?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Ја мислим да је у септембру, не знам када се завршило, ја мислим да јесте тако, није тако нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте онда из Србије ишли у?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам, нисам нигде ишао.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте добили сведочанство у септембру?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па када се завршила школска година, још на Косову доле сам добио, када сам завршио осми разред ја сам добио сведочанство.

НАТАША КАНДИЋ: Да Вас питам јесте некад са мном разговарали, неких ранијих година?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Нисам никада, први пут вас видим.

НАТАША КАНДИЋ: Први пут?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми још тог брата што кажете да вам је можда узео личну карту како се зове?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам ја стварно. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не знам ја стварно, чекајте да Вас питам, како се зове тај брат и како се зове његов отац, што кажете можда ми је он узео личну карту?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Брат од ујака мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који кажете да Вам је можда узео личну карту?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па Мирић Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећи жете ми његово име, презиме, име његовог оца?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Оца Ацо, његов отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ацо?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Горан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А презиме?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Мирић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је он стар?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Његов отац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него он.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Моје годиште рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је исто стар као Ви?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 1984.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда он живео у Новој Пазови?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што је дошао код Вас 2005. године?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Не знам стварно. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Перовићу јавили сте се.

Адв.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја бих, немам питања према сведоку ако нема више питања, ако ми дозволите само би неке примедбе изнео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да завршимо са сведоком ако немате питања за сведока. Да ли још неко има нешто да пита овог сведока? Не.

Колико су трошкови за Ваш данашњи долазак овде у суд?

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па прошли пут сам исто рекао када сам био први пут 600 динара, значи 200 директно 400 – 600 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обреновац – Београд у једном правцу 220.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 200 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 200, натраг 200.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 200 – 400 и тамо и овде по 50 динара док дођем са сајма, са Газеле устври по 50 динара и да се вратим 100 динара, то је 500 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Два пута да дођете са Газеле доведе по 50 динара.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па једном док дођем, једном док се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро то је онда 500 динара.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: 100 динара, по 200 динара значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи за данашњи долазак на претрес на име трошкова доласка од Обреновца до Београда по 200 динара и још по 100 динара од Газеле до зграде суда, па му суд досуђује 600 динара на име трошкова који ће му се исплатити на руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекаћете можда ћемо Вас позвати за суочење. Бићете овде у Служби за помоћ и подршку, тамо ћете сачекати новац и да Вас евентуално позовемо за суочење ако то буде требало.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Па нема потребе, ја стварно више нема потребе да долазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем сачекаћете у Служби за помоћ и подршку.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сада можете да идете.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Важи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК РАДОСАВ ЦЕРОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позваћете Радосаву Церовић. Господине Перовићу док не дође следећи сведок.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Је ли могу сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја би судско веће и Вас као председника већа замолио да у складу са чланом 103 став 1 и у складу са чланом 109 став 1 сведоке у овом поступку у складу са овим члановима и ставовима које сам навео, заштитите од начина на који пуномоћници оштећених испитују сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, немојте се старати за безбедност сведока, начин испитивања сведока, суд се стара о томе. Можете само стављати примедбе на начин на који водим поступак. Господине изволите.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам шта је сада, Станковић – Петронијевић, у паузи.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судије, у вези испитивања сведока ја нећу да се позивам на чланове, јер сматрам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Још увек суд зна закон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде се позовите само на реч колеге ако му се придружујете.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не, хоћу другу ствар да кажем, дозволили сте пуномоћнику оштећених да пита од тога где је живео, шта је радио, колико је имао година, ниша у вези конкретног кривичног дела, значи 14. мај, сматрам да поред онога што сам јуче рекао да ћемо вероватно пуномоћнике оштећених саслушавати као сведоке овде, да ћемо морати и тужиоца, јер тај записник од 29.09. или 22.09.2005. године је сачињавао господин Станковић и то је проблем, изузетан проблем судија због вођења поступка. Ја вас молим да господин Церовић који је мало прије саслушан је код истражног судије дао исказ који је трајао 5

минута, господин Станковић тада да је постојала могућност би подигао против њега кривичну пријаву задавање лажног исказа, али тај записник је саставио господин Станковић и због тога Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај записник је сам господин Станковић написао, то је евидентирано све, сада седите. Да ли сте позвали Радосаву Церовић, ајде нека уђе, не Радосава Минић, ово је био Радосав Церовић. Немојте се секирати господине Петронијевићу знам кога саслушавам, знам кога саслушавам.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА РАДОСАВЕ МИНИЋ

Добар дан. Радосава Минић?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећи ћете нам прво Ваше податке? Име Вашег оца и годину када сте рођени?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: 26.02.1959. године у Сарајеву, отац Благоје, мајка Драгица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше пребивалиште?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Београд, Водоводска други део 24.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше занимање?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Електротехничар. Радила сам као службеник у Скупштини општине Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете неког од следећих особа које ћу Вам прочитати, Миладиновић Топлица, Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Цветковић Звонимир, Брновић Радослав, Корићанин Видоје, Корићанин Вељко и Сокић Абдулах, односно да ли сте са њима у некој завади?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не познајем све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке познајете, неке не. Да ли сте у завади?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо Вас позвали као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, требате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и вама блиска лица изложила тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Прочитајте молим Вас заклетву испред Вас. Значи има ту један текст то прочитајте наглас.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Морам ставити наочаре, не видим. Па не видим ништа, гдје пише то. Па ево. Заклињем се да ћу у свему што

пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рећи ћете нам да ли сте били у Пећи и током бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте живели, шта сте радили? Да ли сте Ви можда тада живели сада са пок. Минић Небојшом и шта је он радио у то доба? Кога познајете од ових окривљених, где сте их виђали, шта су радили? Ето тако.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Могу ја да Вас питам зашто сам ја позвана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани као сведок, ево да нам то испричате.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: У вези чега сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сада кажем Вам концентришите се на догађаје током бомбардовања.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На то што сам Вас питала, одакле познајете ове људе, да ли сте живели у то доба или били венчани или живели у заједници са пок. Минић Небојшом?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Гдје сам га упознала и све, тај живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте баш где сте га упознали, знате да ли сте живели у заједници са њим, да ли познајете ове људе чија сам Вам имена прочитала и одакле?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па живела сам у студентском дому у Пећи као избјеглица, радила сам у Комесеријату за избјеглице. Небојшу сам упознала 1998. године, 28. августа. Тада смо живели невенчано, забављали смо се, па смо касније живели невенчано, венчали смо се у Београду 2000. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А током бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Током бомбардовања били смо заједно у студентском дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био у некој јединици, војсци, полицији?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја њега када сам упознала он је био резервиста у полицији, после тога се пребацио, прво у «Муњама» тој јединици, па је био у полицији, па је онда био као резервиста у војном том одсеку, како се зове већ, при војсци ето, једноставније ми је тако рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли мењао униформу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па мењао је, имао је ону војну шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војну маскирну?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли боравио са војском или код куће?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па он је ретко кад и био кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко кад?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми са ким је био у јединици, да ли знате неке његове другове?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па знам поједине, знам доста људи из Пећи, сада овако једино да ми покажете па да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ова имена рецимо што сам вам прочитала, да ли их знате из Пећи или из јединице са Минићем?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па знам их доста из Пећи, а знам неке из јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ајде кажите нам кога знате из јединице?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Из јединице кога знам, знам можете ли ми поново прочитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ниједног?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам Синишу, он је живео у дому, знам Зорана Рашковића и он је живио у дому, знам Бобана Богићевића, знам Кастратовића, знам Срећка Поповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кастратовића Љубишу или Славишу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја мислим да је Љубиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубиша?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био у јединици са Минићем?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Са Минићем, па ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славиша или Љубиша опет Вас питам? Да ли их разликујете и по чему?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па знам га по надимку, а сад то Славиша или Љубиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који му је надимак био?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Петроније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Али они нешто нису били у добрим односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Мој покојни супруг и он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Петроније?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па немам појма нисам улазила у детаље, ја сам тада радила није ме то занимало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате још неког?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не могу да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког Босанца, Шумадију?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам, знам. Њих сам упознала у Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бубицу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они били сви у истој јединици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имала та јединица неки назив?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јединица 177.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај у војсци 177.?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, тако ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та њихова група је ли имала неки назив?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То сам чула из медија за овај назив сада како их зову већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А раније нисте чули?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам за 177. јединицу, толико ја познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш покојни супруг имао неку командну улогу у тој јединици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па вероватно јесте, нисмо о томе, то ме није занимало. Мене то није интересовало у то време, ја сам радила откуд сад ја са њим да сједим и да причам о рату, мислим то ми је беспотребно било. Он је имао свој посао, ја сам имала свој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је изгледало то када он иде на свој посао?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како устане, спреми се и оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где је ишао?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па тамо где су га позвали, откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су га позивали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па не знам ја госпођо судија гдје су га позивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам јесу ишли негде на неко командно место ујутру или тако?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па вероватно они су имали свој штаб у Пећи, откуд ја знам гдје иду, нисам улазила никад са њим у полемику или питања ко те звао, шта те звао, гдје идеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су га звали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па имали су мотороле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неки знак преко те мотороле?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, јесте чули ту можда тај знак «Шакали» преко мотороле?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, кажем вам то сам први пут чула из медија за те «Шакали».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неки други позивни знак?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки други позивни знак преко мотороле?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли возио Ваш супруг аутомобил неки?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Је ли возио, јесте, имали су цип шта ли је онај већ како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је изгледао цип?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па није имао крова. Шарени онако, војни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Имали су они тих аута, по потреби штаба откуд ја знам, ја сам имала своје ауто, старог «кеца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми је ли вам одузето неко возило овде у Србији?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Одузето?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када сте дошли неко подгоричких регистарских таблица?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па које је то возило?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Возила сам и ја, а возио је и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, питам одакле вам то возило?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па одатле, из Црне Горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Купљено када сте дошли овде у Србију?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, купљено у Црној Гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам када сте дошли у Србију, после бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Када смо изашли из Пећи били смо у Црној Гори у Никшићу, тамо смо живели, не, јесте у Никшићу и тамо сам ја добила то ауто на поклон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је био неки БМВ и током бомбардовања можда у Вашем поседу или после Вашег супруга?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и како су изгледале те акције, мислим како је изгледао Ваш живот тада у Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како је изгледао живот?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како сада да вам кажем како је изгледао мој живот, посао, кућа, бомбардовање, склањање, како ће изгледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посао, кућа, бомбардовање.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посао, кућа, бомбардовање. Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Шта о бомбардовању могу ја вама рећи како је изгледао мој живот, како ће изгледати мој живот, то је мени други рат, кода сам ја имала размишљати, размишљала сам тада о дјетету, а не да размишљам о свом животу да ли ми је удобан или није, био је страшан, пун узбуђења, депресија, како ћу да се склоним, како ћу да преживим, шта ће следећег дана да се деси. Такав ми је био живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас заиста разумем, међутим оно што схватам из овога што Ви причате то изгледа отприлике устанете ујутру, Ви на свој посао у општину.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тај Комеседијат за избеглице.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш тада ванбранчни супруг на свој посао да ратује и то тако дође и онда дођете у Црну Гору, онда после дођете у Србију, разумете. Значи нисам када сте то овако излагали схватила да је било опасно, да је било нешто страшно, да сте били узнемирени. Знате, значи било је склањање од бомбардовања, је ли тако, бринули сте се вероватно и за свог супруга када иде?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па бринула сам се, али више сам била окупирана својим дјететом, то ми је била једина преокупација јер он је био сувише мали, а имала сам обавезу и на послу, па супруг виђала сам га и кући, било је и дана када смо били кући, сасвим нормално, сасвим О.К. без икаквих проблема, без ишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте никада добили кључ од неког аутомобила у то доба?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: У то доба, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли доносио неке друге ствари Ваш супруг кући?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Код мене није. Имала сам ја своје ствари у својој кући. Није било потребно, били смо ипак ситуирани, он је имао кућу своју Брженику, ја сам становала у студентски дом. Једно време сам била доле па пошто је било бомбардовање било ме је страх, па смо прешли у студентски дом где смо имали преко пута склониште по потреби ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се склоните.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Међутим пар пута сам била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу долазили његови саборци ту код вас у госте, на пиће и тако?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Саборци, па били су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови људи које сте набројали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па били смо једном на свадби и једном су били за рођендан када је било његов, тада сам их поједине и упознала. Апсолутно нису ме занимали ти људи да би морала директ или конкретно и дефинитивно у душу знати. Можете ви неког упознати, попити кафу са њим и не мора више да ме занима, да ме интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Минић питаће Вас прво тужилац, затим одбрана, затим окривљени, затим пуномоћници, а онда ћемо да погледамо ту неке фотографије. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Минић да ли познајете Радослава Церовића?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је он Вама?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја сам му тетка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он долазио у време бомбардовања код Вас и да ли сте се виђали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, он је био мали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли се сећате у време бомбардовања какву је униформу носио Ваш супруг?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Шарену, војничку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Маскирну?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, да, маскирну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се разумете у оружје, да ли знате које оружје је носио, да ли је био наоружан?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па не разумијем се у оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли носио неко оружје?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па пушку неку јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ове остале које сте набројали да познајете и да сте их виђали, какву су они униформу носили?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па ваљда шарену, откуд знам, једино сада да себе тјерам да се присјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па присетите се ако можете, знате, Ви сте сведок рекла сам Вам.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па сведок, али не могу да се сјетим и не би желила да одговорам на то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одбрана? Нико. Окривељени? Нико. Пуномоћници изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала јесте Ви живели у Пећи или на периферији или?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Рекла сам малопре да сам живела у Пећи у центру града.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли имате неке везе са Бијелим Пољем?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Имам отац и мајка су ми живјели горе и ја сам од кад сам дошла из Сарајева за Београд, из Београда за Пећ и живела сам са родитељима два месеца, а пошто је то мала кућа трошна, није било места па сам када сам се запослила прешла у студентски дом, колективни смештај, ево могу и да докажем.

НАТАША КАНДИЋ: Шта да докажете.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па где сам живела у то време, па вероватно и СУП има место боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте сада питање.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми Радослав он Вам је рођак по мајци или по?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: По оцу.

НАТАША КАНДИЋ: По оцу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, његова баба и мој тата су рођени брат и сестра.

НАТАША КАНДИЋ: Кога он има још, ко Вам је још са те стране рођак?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како мислите?

НАТАША КАНДИЋ: Је ли има он брата?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па има и брата и сестре.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли неко од њих долазио код вас за време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Нико?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А његова мајка?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Није, његова мајка је можда била пар пута горе у току читавог мог боравка у Пећи, пре бомбардовања, а за бомбардовање не знам, ја сам живела доле у граду.

НАТАША КАНДИЋ: А они где су живели?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па они су доле живели, не знам насеље испод гробља, уопште нису живели у Белом Пољу.

НАТАША КАНДИЋ: Шта кажете нисте живели?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Они нису живели у Белом Пољу, они су живели доле испод гробља.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас нисам питала јесу они живели у Белом Пољу него сам само питала где су они живели?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Одговорила сам вам, доле испод гробља, сад како се зове насеље не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо овде један фотоалбум, фотодокументацију, каже претрес куће у којој живи Минић Радосава.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Добро,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате да је био претрес, знате да су направљене ове фотографије.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам све, знам, и дошли су по мене ујутро у 6 на посао и доживела сам тај дан ужас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужилац је предложио да ово, је ли тако, изведемо као доказ, показашмо те фотографије сада.

За овим се преко документ камере приказује фотодокументација сачињена приликом претреса куће у којој живи Минић Радосава 23.12.2010. године у улици Водоводска други део број 40, Чукарица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија дајте нам документ камеру. Рећи ћете нам, то је Ваша кућа, рећи ћете нам када видите да је на слици један или два, ако, то је ваша кућа је ли тако?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је кућа мога оца гдје ја живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која, ова под један?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Та у средини кућа где пише Заза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ово под два то је?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па то је улаз у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е ако можете тако само да нам прокоментаришете ове друге слике.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је улаз доле где мој отац живи. На доњем спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је број три. Број четири?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто доле код њих. То је исто доле код мог оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пет је ли тако. А шест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто, то је његов стан у којем отац ми живи и сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је стан вашег оца, добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: И то је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то слика, седам.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Седам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, осам, даље?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Све је то доле на доњем спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Део Вашег оца?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: И то исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то девет.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: И то, то је исто. Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанаест.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, његово све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дванаест је ли тако?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тринаест његово исто?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово четрнаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта је то на четрнаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Шта је на четрнаест?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Сто и албум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Фотоалбум?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: На четрнаест?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Албум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је сачињено код Вашег оца или код Вас?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Код њега доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код њега?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на петнаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто доле, из њиховог албума?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из очевог албума.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Можете ли да ми вратите претходну слику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова петнаест је ли?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, да, то је доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четрнаест, а петнаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Доле, то је њихов албум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо сада на слику петнаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је из тог албума, јер имам ја тако исто неке слике, да, доле из албума код моје сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То шеснаест?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је албум Ваше сестре?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је на тој слици, тужиоче јел сте то хтели да питате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је на тој слици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Мишић Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишић Синиша?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ово?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Моја сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша сестра, добро. Која је ово слика?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је слика из студентског дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то број?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је број, не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите број.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не видим који је број, седамнаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамнаест, добро. То тако да уђе у ово што снимамо, зато Вас питам да прочитате број, ко је на тој слици и из ког је доба та слика?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је из, слика из студентског дома, ја мислим да је она прије бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из студентског дома где?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте. Ту смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је студентски дом?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Славље, ово ми је брат са лијеве стране и овај Синиша, рекла сам вам он је живио у дому, па га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи из ког дома?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Студентског дома, колективног центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: У Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи морате то да кажете да би се снимило да се то евидентира, а који је од њих Синиша је на овој фотографији како обучен у светлију или у тамнију?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: У светлијој.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У светлијој мајици, добро.
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да. Мишић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то је 1998, 1999. кад?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па не могу да се сјетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате.
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Мислим стварно не могу да памтим датум, мислим морате ме разумети.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него за годину вас питам.
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја мислим да је, па било је то прије бомбардовања, јер смо се дружили, баш смо се дружили ту у дому, сви имали смо тако прославе и то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишић Синиша је живео ту?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, живео је као избеглица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он после био у јединици са Вашим мужем?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Добро.
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Иста је слика.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ број 18, је ли тако?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Мишић?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ваш брат и сестра?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте, брат од тетке. Овде је овај није Босанац, него Шумадинац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Шумадинац?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Овај у црвеном.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У црвеној мајици?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте нам онда слику који је број па онда кажите.
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Деветнаест.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је сачињено истом приликом?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте, исти дан је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту је тај Шумадија, Шумадинац?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате његово име?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић Милојко?
СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, то Вам не значи?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако имамо ми неку евиденцију овде. Јесте се исто са њим дружили?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Познала сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он после био у јединици са Вашим мужем?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Ваш брат?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Тад сам била у вези са Небојшом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте већ били у вези са Небојшом?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваш брат исто био са њим у јединици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, он је био у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто у студентском дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то није том приликом?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ово је слика двадесет.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ово је пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре оних других фотографија?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Пре ове друге слике, јер ова слика је горе сачињена баш када су били «младенци», ми смо се и овде тако забављали и почели смо у том периоду негде и да живимо, сад тачан датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па «младенци» 22. март.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, али следећи. То је било следеће године, ми смо се упознали 28. августа 1988. године, а '89. смо почели већ да живимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98. или '88?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: 1998. па 1999.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сте почели већ да живите заједно?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем да су 22. марта «младенци» увек?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па јесу марта, али кажем вам после 1999. ми смо почели да живимо, а до тада смо били у вези.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Нисмо били у брачној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: И то је прво наше било када су ти били «младенци», тада смо били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ова слика је пре тога, ко је на њој?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја, моја сестра и Небојша Минић. Слика двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Небојша Минић?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је са свадбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово двадесет један?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И ко је ту на слици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да све набројим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим оне који би можда нама били интересантни?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па нема нико овде интересантан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не. То су све људи који су из комшилука пријатељи и моји кумови, има и родбине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово је двадесет и два?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је улаз гдје ја живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је мој стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двадесет и три.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: У којем сам ја, да двадесет и три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Двадесет и четири, дневни боравак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да. И двадесет и пет исто то је код мене у стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ово је код мене двадесет и шест, кухиња. Двадесет и седам моја спаваћа соба. Соба од мог сина, двадесет и осам. Соба у којој нико не борави двадесет и девет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваша кућа уствари?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, моја је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово, када је ово?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ово је снимљено за «Свету Петку» 2000. не 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је на слици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: На слици је моја кума и Небојшин брат и пријатељи моји муж и жена, супружници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко је Небојшин брат, обучен је како?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Овај у карираној кошуљи са брковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У карираној, добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ту смо били подстанари у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова 31?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ту ми је брат из Пећи, он је исто у полицији тамо, као инспектор је радио, моја мајка покојна и Небојшин брат. Ово је Небојша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на 32 слици.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да заборавим то да вам кажем слику. 33 то је за време бомбардовања сликали смо под Острог, били смо пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте Ви?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја и једна, то је наша пријатељица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша пријатељица и он?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, ово је он 34 слика Небојша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: 35 то је из Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког доба?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто кад је пред крај већ кад смо требали изаћи, па су имали онај како се зове, да људи не излазе из Пећи, да остану ту, да се не померају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не исељавају?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац пита за овај ауто?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Немам појма, не знам. Ово смо у једном кафићу у Пећи, Небојша и ја и овог дечка знам из виђења из Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знате ко је?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, то је било славље, неки рођендан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из доба бомбардовања или пре тога?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Пре. То је исто кад смо били под Острогом, ето такву униформу је стално носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такву униформу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Исто под Острогом 38.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте укључили микрофон. Пита тужилац?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па његова сестра је њему снаха.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изоштрите мало да се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, тужилац сад виче нешто без микрофона. Каже да изоштрите слике, да ће од сад морати да укључује микрофон и да пита шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Особа у жутој мајици која је?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је његов пријатељ, његов брат је оженио његову сестру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, брат овог у жутој мајици и Небојшина сестра су се венчали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, не, његова сестра од овог у жутој мајици је снаха Небојше Минића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Исто под Острогом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Исто. Не видим број који је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате како се зове човек у жутој мајици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ја га знам као Тиле, а сад да се тачно сетим имена не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли га памтите из времена бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Знам га, упознала сам га у Црној Гори.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Црној Гори?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре или после рата?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па тад смо били за време бомбардовања у Црној Гори кад сам га ја упознала, изјаснила сам се. То је исти човек, његова супруга. То су све слике под Острогом, њих двоје и нас двоје, они су супружници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако може да се изоштри?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је из Пећи, а ту је већ био почео рат, јер они нису били тада ангажовани колико се ја сећам, ту је Босанац и Шумадинац, то смо били на слави код неких пријатеља, сад већ се и не сећам који су, била је слава тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад кажите нам ко је Босанац, ко је Шумадинац?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Босанац је овај у браон кошуљи, а Шумадинац у овој белој тренерци. То је Небојша Минић кад је био у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 43.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Тад је био резервиста. То је исто у студентском дому тај дан кад сам вам малопре рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је та слава била?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, не кад су били Младенци у марту. Ту је мој шеф с посла, овај лево, не то ми је пријатељ у ствари, побркала сам, извињавам се, мој лични пријатељ, мој отац, Шумадија и овај Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би отприлике било јасно. 46 сте?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: 46 мој шеф с посла сад је он, ја, Небојша Минић, мој отац и Шумадија. Нас двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 48?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је већ у Београду 1999. године кад смо били подстанари, мој отац, Зоран Рашковић, његова тадашња девојка, односно с којом је живео и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ова 48 слика.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Небојша, не видим број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 49, 50?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То су исте слике са тог дана су снимљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Шумадија, Босанац, не ово је са славе од малопре што је исто скила била, Шумадија, Босанац и Небојша. Небојша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад 52?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је са наше славе Света Петке исто 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С лева на десну на пример?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: С лева на десну на пример. То ми је комшија, ово је Душко, њега знам из Пећи, с њим сам се дружила, ово је мој венчани кум Стевица, супруг и један мој пријатељ из Београда који је, који ја знам одмалена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је из студентског дома исто за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 53 је ли тако?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да 53, мој шеф, отац. Да ли треба набројати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ту је овако.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Моја комшиница Вера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ту су интересантни Сениша и Шумадија?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Шумадија. Ту је исто испод Острога 1994. године, Небојша и Тиле. То је у Црној Гори у Беране снимано. То је исто кад смо били код њих, кад је било то бомбардовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је на слици?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па не знам, само знам Тилета, то је њихов род. Знате кад дође неко у госте не морам све да знам док их упознам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А аутомобил?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па вероватно неког од њих, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ауто вероватно од њих? Ви тужиоче имате микрофон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Укључио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да знам. Добро и ова последња ја мислим?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је исто под Острогом, у исто време, исти дан све је снимано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било последње, није? Ево и последње слике?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ова је слика из Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово доле да видимо шта је?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Радосава Минић, то је адреса на којој се ја сад водим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта је ово сад?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Водоводска 24.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да тужиоче.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је број ВИП-овог телефона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам ја то сликао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте Ви то сликали, то је по Вашој наредби претпостављам. Нису ваљда сами ишли, да видимо шта је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па сад има неке нелогичности, видели смо из ове уплатнице неке, изгледа да се кућа води на њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То је уплатница за ВИП-ов телефон ако Вас интересује, ја се ту водим код комшије на број његов зато што ми немамо кућног броја, нисам могла да извадим личну карту, из Пећи морала сам да се пријавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам немојте то ни да причате, тужилац ће да нам каже ово текући рачун, налог?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви, питам тужиоца, шта је ово тужиоче овај текући рачун па ту у овој фази овде стање, гледање стања на рачуну? Дакле, ту се налазе још неке Ваше уплатнице, извод са рачуна. Да ли сте имали, да ли сте се уморили то је прво?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Нећу хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали заједничке, што би рекли заједничку касу у време ванбрачне заједнице?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што Ви и Минић?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како мислите, не разумем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислим да ли сте заједно живели заједно, организовали живот и остало, да ли је он доносио нека средства у кућу паре?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па плату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доносио плату?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли добијао плату у војсци?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли је доносио осим тога још неке овако ствари које су интересантне као што је накит?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та плата била довољна да подмирује Ваше свакодневне потребе?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Како да није, па ја живим сад од минималне плате, а у то време сам могла са две да живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Није доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тог аутомобила који је возио, кажете тај цип, је ли он возио у приватно неко слободно време неки други ауто?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Приватно у Пећи јесмо имали смо свој ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па шта сте имали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Имали смо "Стојадина" па сам ја после купила "Голфа 2". Знате шта судија, ја сам имала новаца, пошто сам била у Сарајеву сам имала своје приходе и штедњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, нећемо се сада бавити тиме, то није предмет овог поступка, значи ја питам да ли је Небојша Минић тако нешто доносио и то је то што Вас питам за сада у овој фази?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Није доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он некада спомињао Миладиновић Топлицу или било ког команданта из војске?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесте њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Топлицу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ваљда да му је претпостављени, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли га звао као командант или Топ или Топлица, разумете, је ли имао неки надимак у том?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли спомињао да иде на састанак код Топлице или Топа?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли су ишли заједно на ручкове, на нешто?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Ни то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је био близак на пример са Поповић Срећком?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па колико су они сви били блиски, откуд ја знам колико су се они дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас због тога што су нам неки на фотографијама, неки нису и тако, да ли су ови били ближи са Вашим покојним мужем или не ови који су на сликама?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па дружио се, откуд знам колико блиско, питајте ме конкретно блиско?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па конкретно Вас питам?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Били су пријатељи, дружили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Бобана Богићевића?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Познајем и њега сам упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бобан Богићевић каже да је довезао једнога дана аутомобил БМВ и предао Вам кључеве?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не могу да се ја сетим да се то десило, стварно не знам, мени никакве кључеве није дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити је довезао неки аутомобил?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Мени не лично да ми је рекао ево теби довозим аутомобил, ево ти кључеве, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Послао ти Небојша кључеве?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате Момића?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Момић Станко познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он возио у то доба?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? "Голф 3"?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Ауди"? Је ли возио неко "Голф 3" па "Ауди"?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па возили су они сви ауто, откуд ја знам сад ко је шта возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су аутомобиле возили, је ли војне неке, је ли су добили то као припадници војске?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па вероватно, не знам, стварно не знам, како да Вам одговорим нешто што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су таблице имали?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па пећке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пећке таблице?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па вероватно, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, пећке, па вероватно, па онда кажете откуд знам. Слушајте ме, кажете пећке, па кажете вероватно, па кажете откуд знам, значи само питамо?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Претпостављам да су пећке, живим у Пећи, нисам живела не знам где. Мене то стварно није интересовало да сад ја запамтим ко је какав ауто возио и шта је возио и на које таблице, није ме занимало у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете просто и једноставно рећи не знам или не сећам се, нема потребе да се тако баш нешто нервирате или узрујавате или да одговарате на такав начин, нема потребе.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Нисам узрујана, него једноставно не могу да памтим то, то је ипак било прије 15 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците не могу да памтим.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Добро, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Просто и једноставно реците не могу да памтим. Реците ми осим те униформе шарене, маскирне, војне и тог ципа да ли памтите шта је од наоружања носио Ваш муж?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то доносио кући?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Па пушку коју је имао увек је имао код себе, аутоматску пушку, вероватно да је аутоматска, њу је стално поседовао са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он посебно опремао један део јединице, један део тих својих другова који су били са њим?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они представљали неку посебну групу која је била посебно опремљена за неке специјалне акције?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су били "Муње"?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам, тад смо се тек упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки догађај који су извршили припадници српских оружаних снага над албанским цивилним становништвом?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? Да ли сте видели можда запаљене куће?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пећи или у околини, рецимо кад су ишли на Острог?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ишли на Острог је ли сте ишли тим путем?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесам порушене куће видела и пламен, то би била лаж да нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте видели да људи беже из Пећи?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Јесам у колони зато што сам била у центру града са послом па сам их виђала, кроз град су пролазили, то су сви видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли где је село Ћушка?

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Добро. Ја немам више шта да Вас питам. Да ли има неко још неко питање? Колико сте Вам, Ви сте из Београда, трошкови за данашњи долазак немате. Можете да идете, хвала Вам.

СВЕДОК РАДОСАВА МИНИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења. Можете да кажете и овом претходном сведоку да иде. Хоћемо ли да почнемо одмах и са Антић Душаном, може? Позовите онда Антић Душана. Да почнемо са Антић Душаном.

АДВ. НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да ли ми дозвољавате да се 10 минута идаљим из суднице, за то време ће ме замењивати колега Петронијевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Добро.

Констатујемо да адв. Перовић напушта претрес на 10 минута и да га у наставку мења адв. Петронијевић.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Антић Душан?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Душко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Драгомира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени, година и место?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: 27. марта 1955. године у селу Доња Оруглица, општина Лесковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше пребивалиште је сад у Лесковцу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Лесковац, Вукице Митровић број 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваше занимање?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пензионисани официр војске Србије, а од 01. децембра 2006. године саветник у осигурању компаније "Винер штедише".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од ових овде особа које ћу Вам прочитати рећи ћете ми само да ли познајете неког и да ли сте у завади, то је за сада толико? Миладиновић Топлица, Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Цветковић Звонимир, Брновић Радослав, Корићанин Видоје, Вељко и Сокић Абдулах?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Првога Миладиновић Топлицу познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у завади?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Позвани сте као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би Вас или Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То је упозорење које се даје за све сведоке и ту испред Вас је заклетва коју ћете прочитати наглас.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да ли могу да почнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима, упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам 1999. године Ви сте били припадник војске Југославије или ЈНА, не знам како се тад звало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Војске Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске Југославије и на ком месту сте били, у ком граду, у којој формацији војној и шта се тамо дешавало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: 13. јануара 1999. године постављен сам на дужност команданта Војног одсека Пећ у Пећи. Подвлачим, 13. јануара 1999. године сам постављен на дужност команданта Војног одсека Пећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, то сте ме питали, шта треба даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да нам испричате како је изгледала та формација, одакле знате Миладиновић Топлицу, шта је било Ваше задужење током бомбардовања, који су били нижи позиционирани официри, значи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја се Вама стварно извињавам. Војни одсек је формацијска јединица која је основна намена извршење мобилизације за ратне јединице у оквиру војске Југославије. Војни одсек је у то време

кад сам ја њега примио имао 4 војно-територијална одреда, значи имао је војно-територијални одред Пећ, војно-територијални одред Ђаковица, војно-територијални одред Исток и војно-територијални одред Клина, плус команда Војног одсека где је, не могу сад тачно да се сетим било је чини ми се 7 или 9 официра активних и негде 23 цивилна лица. Међутим, одреди су у ствари цивили који извршавају своје редовне задатке, а на позив за мобилизацију они се позивају у свој одред. Још у време мира, то сви који су служили војску знају праве се тзв. мобилизацијски планови и ратни планови. Са проглашењем ратног стања приступа се реализацији тих планова, прво мобилизацијског па ратног плана, што ће рећи са проглашењем ратног стања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антићу, како је било тада, не овако теоријски, него тада је било, значи тада ми смо почели мобилизацију тада и тада, тада је проглашено ратно стање, то сви знамо итд., значи конкретно, само немојте теоријски много?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, ја Вам управо то причам, значи мобилизацијски планови стоје у моб соби и ту су ратни планови и специфичност војног одсека је што са отпочињењем ратног стања он своје јединице претпочињава. Молим вас овај израз је врло битан, претпочињава борбеним јединицама, војни одсек није борбена јединица, значи, одреди се претпочињавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно како је било тада, кад је почела мобилизација?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Када је почела мобилизација, извршена је мобилизација чини ми се 23. Верујте да сам за ових 11 година, верујте, ја се стварно Вама извињавам ако. За 11 година, у ствари од 1999. до петка нико ме ништа питао није о догађањима у Пећи, ништа ме нико није питао о догађањима. Кад сам добио у петак, у четвртак је донео поштар па није смео жени да да, ја сам у петак отишао да видим шта је то што не сме жени да се да зачудио сам се, стварно сам се зачудио добијам позив да се овде вама јавим. Како је тада било, значи, негде 20., а ја сам успут терао сам себе да неке појаве из тог времена потиснем због тога што сам знао да ако се ја често враћам на размишљање о догађањима, прво у Хрватској. Мене је 1991. година затекла на дужности команданта касарне у Хрватској. Значи, ако се будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где у Хрватској?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: У Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Значи, ако се будем на све то враћао, значи, ја могу да добијем тзв. "вијетнамски синдром", више никоме не треба и ја сам себи потискивао, себе сам потискивао да о тим стварима не размишљам. Осим тога од 2000. до 2005. године, од доласка у гарнизон

Лесковац, сахрањујем брата који гине 2000. године у септембру месецу, сахрањујем оца 2002. године, сахрањујем мајку 2005. године и сад ви знате све шта иде под тим нашим православним обичајима, седмина, значи све то решавам сам. Успут нисам ни био, ја морам то да вам кажем, нисам био у милости команде, врховне команде, јер нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, тад или сад кад сте дошли овде?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, кад сам од 2000. године на овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте овде дошли?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да, нисам ја био баш превише у милости врховне команде, између осталог то никаква тајна није, Врховни војни суд по његовој пресуди, по слободној процени начелника Генералштаба, пазите Ви сте правник, судија, па сад цените колико је то добро и паметно правничко мишљење, по слободној процени тамо неког начелника Генералштаба ја нисам постао пуковник. Разумете. Некоме сам се ја ту нешто замерио у тој хијерархији командовања и моја је сада тужба тренутно у Стразбуру за чин пуковника и то је најстрашнија ствар кад у опису све вам следује а у изреци пресуде, значи у изреци пресуде то не добијате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не добијате?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: И сада ми је тренутно, што можете да проверите, у Стразбуру већ годину и шест месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумем да Вам је баш било тешко, али сад се враћамо после толико година на?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: После толико година се враћамо, значи на Војни одсек Пећ. Сходно мобилизацијским и ратним плановима већ од 24. марта, пошто Војни одсек није борбена јединица, Војни одсек нема зону одговорности, то имају борбене бригаде, значи војни одсек Ђаковица иде у састав, претпочињава се, а објаснићу вам шта значи реч претпочињава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад да причамо шта је било конкретно?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Значи, претпочињава се Војни одсек Ђаковица претпочињава се 549. бригади. Војни одсек Пећ претпочињава се 125. бригади, Војни одсек Исток и Клина препотчињавају се VII пешадијској бригади. Од тог тренутка драга моја судија ја и да хоћу не могу никоме ни да наређујем, нити па имам право да некога питам шта се дешава у оквиру борбених јединица, значи од тог тренутка моја је дужност да у позадинском смислу те јединице имају храну, ципеле и дневнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа друго?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда коме је Топлица претпочињен?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Команди 125. бригаде како је било у ратном плану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био тамо у 125. командант?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Генерал Живановић је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Генерал Живановић чини ми се, тад је био пуковник Живановић, генерал Живановић је био командант, у 549. у Ђаковици. Да је дужност команданта Војног одсека специфична само ћу пластично да вам објасним. Ми смо попуњавали 26 јединица војске Србије, тада војске Југославије, значи 26 јединица, између осталих и наше војно-територијалне одреде. Имао сам једну јединицу, а то је ова падобранска бригада где иде јецан Пећанац, значи један падобранац иде у ту падобранску јединицу. Да ли сам ја требао да знам шта ради тај падобранац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте попуњавали јединице, да ли сте попуњавали добровољцима?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не добровољцима, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, резервним саставом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервним саставом? Значи, добровољци су практично могли да се пријаве у резервни састав?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Добровољци су морали да буду мобилисани и упућени у јединице. Па нисмо ми нешто словили као много добри за добровољце, јер имајући искуства мало из Хрватске, био сам свестан шта могу добровољци, па смо обично ми наше добровољце, ту сам ја мало утицао на службу која је вршила мобилизацију, обично смо их слали на Паштрик итд., па после 2-3 дана они се врате. Имали смо неку групу из Чачка чини ми се, после 2-3 дана су они малтене дезертирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како су се они практично прикључивали јединици?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Шаљете их, ја сам имао одвојене полиције које је обезбеђивао мобилизацију, шаљете их у ратну јединицу и тамо их преузимају њихови команданти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ко их после распоређује у ове војно-територијалне одреде, ко их распоређује, је ли се они јаве Вама, па их онда Ви распоређујете или како?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Са њима командује командант бригаде. Значи, да вам ја искрено кажем, ја нисам ни хтео много да се петљам у послове команде бригаде, јер на једном малом простору много су људи желели да буду важни, а ја некако нисам патио од тога да будем важан, јер сам као капетан I класе у Осијеку био командант касарне у једном

малом периоду и знам да то није баш, не ваља ни много бити важан, али је чињеница да је на простору Пећи су колале разновразне приче итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је колало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па могли сте да чујете свакојаке приче којих се ја сад не сећам да можда сам и ја неки значајан фактор, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био на тој територији значајнији, Ви или ко?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Командант бригаде је најзначајнија личност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је командант бригаде?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Генерал Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Генерал Живановић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да. Онда имали смо команданта гарнизона мајора Миличка. Фактички са почетком рата командант Војног одсека је једна цивил, јесте у униформи војно лице, али шта је сад мени посао, с попуном мобилизације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме је одговарао за свој рад, с ким се састајао Миладиновић Топлица, са Вама или са Јанковић Миличком?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Он је редовно ишао у команду бригаде на реферисање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте препочињени ником?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јесам, јесам, команди Војног округа Приштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вис те тамо ишли на састанке?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па нису они имали потребе да мене често зову због тога што имао сам те среће да је одазив мобилизације у Војном одсеку већ био сасвим добар, тако да, а и били смо доле издвојени и друго, мислим лако је сада са ове позиције причати, са ове позиције, али треба се ставити у то време кад сте морали да водите рачуна да вас не поклопи авијација НАТО пакта, кад сте имали непрекидне борбе шиптарско-терористичких група, ја их званично називам како су били у нашим документима. Значи, у то време кад нисте смели да укључите радио станицу, значи, једине везе које вам остају. Остаје вам курирска веза и остаје вам телефонска веза ако је успоставите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам да ли сте били на командном месту, где сте били смештени, да ли сте ишли у неке подруме и тако?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да па нон-стоп смо морали да се кријемо. Албанско становништво се иселило негде почетком рата, ја не

знам из којих разлога, и онда смо користили и таква склоништа. Па не знам, у петом, шестом дану је бомбардована канцеларија у којој сам ја био у касарни у Пећи. Значи, за један дан смо ми предухитрили да изађемо. Даље, где ми је био смештен Војни одсек у миру та просторија је одувана, нема је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви практично шта сте Ви радили, мислим где сте физички боравили током бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Физички сам боравио на мом командном месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то било?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Сад не могу да вам кажем улицу и број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се измештало, је ли се мењало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јесте, јесте, на сваких 5 до 6 дана смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којим објектима на пример, у подрумима или онако у кућама?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: И у напуштеним кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У напуштеним кућама?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да. Чак служи ми за понос, чуо сам од једног пријатеља да је се игром случаја на телевизији Тиране појавио човек где смо задњи пут били и јавно је рекао да војска није палила, остала је кућа каква је и била кад смо се извукли 13. јуна 1999. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили током бомбардовања, шта је био Ваш задатак, шта је био Ваш посао?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Значи, пре свега вођења рачуна о домотилисању јединице, значи, ви знате колико је у једној ноћи, око 300 и нешто је НАТО авијација избација из строја горе на Паштрику. Знате да су вас гађали касетним бомбама, значи ви морате јединицу да попуните.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви сте то радили?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још шта?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Даље, морали сте да се старате да војска добије храну, између осталог, ето то сматрам онако мојим највећим поносом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приоритетима?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Највећим поносом сматрам на пример расута стока, људи су отишли преко границе у Албанију итд., стока је свуда шетала по Пећи. На пример, уз подршку, у ствари помогао сам друштвеним структурама, председнику општине и оним општинарима да се активира пећка фарма која пре тога 2 године није радила, јер жалосно је да закољете краву стелну или да је убијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антићу, да ли сте свој посао уписивали у ратни дневник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ја се не сећам, ја се не сећам, ако је било ратног дневника ја га сигурно писао нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Али се он води на командно место, ратни дневник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте водили, мислим на командном месту?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да водио сам, водио се на командном месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је код Вас долазио на састанке Миладиновић Топлица?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па негде отприлике у 15 дана једанпут, у 15 дана једанпут сам ја скупљао команданте војних одреда да их питам да ли су добили редовно дневнице војници, да ли има неких проблема што се тиче дисциплине итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он водио ратни дневник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То ћете морати њега да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се пожалио да није добио свеску ту неку у којој се води тај физички документ?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја мислим да ратни дневник води јединица ранга бригаде ако се сећам, чини ми се, заборавио сам, пуно је времена прошло, ја јесам 18 година провео у клупи, завршио сам Генералштабну школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам како се зове тај који је био задужен за поделу наоружања, муниције?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Коме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људима које сте Ви мобилисали, упућивали у јединице, кажете да сте вршили поуну мобилизације итд., ко је делио оружје и муницију?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па оружје деле команданти бригада, тамо где оде војска, команда бригаде дели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову ти људи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Командант 549. бригаде Делић, командант 125. Живановић, командант 7. покојни Ћирковић, мој старешина из Војне академије Ћирковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И практично осим што је морао да комуницира и да буде подређен Живановићу, Топлица Миладиновић није био подређен Вама?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, за време рата не, јер видите претпочињавање значи да је јединица за цело време у саставу те, он није био подређен или придат, придат је сасвим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпочињен, добро претпочињен.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Претпочињен је био, то можете да видите у нашим правилима, значи претпочињена јединица остаје од почетка до краја у саставу те јединице. Придавање јединице је сасвим нешто друго, јединица се придаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сад пошто нас то не интересује немојте нам објашњавати.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, придаје се за извршење неког борбеног задатка, па се поново враћа у састав јединице, али молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се виђали са господином Миладиновићем по граду?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се виђали по граду са господином Миладиновићем?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јесам, виђао сам се и ми смо остали у врло коректним односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у саставу његове јединице тог ВТО да ли је било неких резервиста који су можда чинили посебну групу неких добровољаца за коју су чинили неку посебну групу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не сећам се, стварно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за јединицу "Шакали", групу "Шакали"?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То сам чуо пре месец дана на телевизији РТС1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали моторолу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не. Све што је радило, што је слало сигнале, значи ја сам наредио да се то искључи да не би ми војници гинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И током читавог бомбардовања ви сте користили моторолу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Током читавог бомбардовања нисмо користили мотороле због тога што мени је био првенствени циљ да што мање људи изгине тамо, значи првенствени циљ ми је био и молим Вас, то можете у званичним нашим подацима из Војног одсека Пећи је најмање људи погинуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било полиције ту на терену?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли су они били претпочињени или сте били у садејству?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не знам, полиција није мени била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас интересовало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Није ме интересовало, имају своје командовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, показаћу Вам сада нешто што смо добили пре него што пређемо на део поступка када Вам странке постављају питања. Дobili смо оверену копију попуњеног дела ратног дневника 177. ВТО Пећ у прилогу, па ћете да погледате ово.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се сведоку предаје оверена копија попуњеног дела ратног дневника 177. ВТО Пећ на увид који је јуче на претресу показан преко документ камере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господо, када буде било потребе, нећете читати господине Антићу, када буде било потребе ставићемо ако нешто треба на документ камеру. Нећете читати садржину, само ћете прелистати, обзиром да има ту неких делова који су означени као "поверљиво". Реците ми јесте ли видели то?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Ваш потпис на крају?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, на последњој страници?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Поштована госпођо судија, ја много лепо пишем, ја сам син шефа месне канцеларије за пет села, ја могу пред Вама да се потпишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, значи, ја питам да ли је то Ваш потпис или то није Ваш потпис?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ово је ружан потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте ми то. Само се вратите тамо.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја се потписујем Антић Д. Душко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде је Душко Д. Антић.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде Душко Д. Антић.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То је могао да напише ко год је хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Додаћемо Вам ми, али не смете од микрофона да се удаљавате да се шетате.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То је могао да напише ко год је хтео, а ја много лепо пишем да знате, ја сам син шефа месне канцеларије за пет села, покојног Драгомира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Антићу, направићемо паузу 15 минута, одморите се и ми ћемо се одморити.

За овим суд одређује паузу у трајању од 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видимо се у 15 до 5. Седите молим вас.
Позовите господина Антића.

Настављено у 16:49 часова након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Антић је ту и настављамо са претресом тако што га сада испитују тужилац. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Миладиновић Топлицу да ли сте ви распоредили на неко место или је он већ имао формацијски своје место?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Нисам ја мога да га распоредим, он је наредбом претпостављене команде распоређен на место команданта одреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се звао тај одред? Рекли сте да постоје четири одреда па зато и питам.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да, али команданти, није у ингиренцији команданта војног одсека да поставља старешине на дужности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел вама познато било ком одреду је он командовао?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па он је командовао Пећким одредом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пећким, такозваним Пећким одредом.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пећким одредом, ја не знам нумерације сам заборавио, ипак 11 година је прошло, има он своју нумерацију, 177.чини ми се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 177?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Чини ми се, чини ми се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Везано за тако кажем ратне активности тог одреда којим је командовао Топлица, имате ли било какве везе?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имате ли сазнања нека шта су они радили ту?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, нити је он био дужан да мени подноси извештај нити сам се ја у то уплитао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имате ли сазнања од кога је добијао команде?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па од команданта бригаде коме је био претпочињен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате како се зове?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Командант 125.бригаде у то време је био Живановић, мој класић али му име не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали некад контакт са Живановићем?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па можда, можда два, три пута у току.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у време бомбардовања постојао неки орган да га условно назовемо штаб или тако нешто, где би се одржавали састанци на којима би сте ви можда присуствовали?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Мене нико није звао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел постојало тако нешто према вашим сазнањима?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па постојала је команда бригаде, команда бригаде она заказује реферисање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А овде нам је Топлица поменуо тај неки штаб и везује га за Гојковића.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био је потпуковник.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел вама познато то име и презиме и?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, Гојковић покојни, он је био на служби у војном одсеку пре мог доласка па је отишо на генералштабну школу у Београд, и са отпочињањем бомбардовања он се вратио назад, и он је у ствари био у испомоћ у војном одсеку Пећ, и ту је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел могло Гојковић да издаје неке наредбе одредима ових резервиста?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не знам, није ми то познато стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате шта је било у надлежности 177.одреда, односно тог Пећког одреда, шта је било њихово основно задужење за време бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Све оно што му нареди командант 125. и плус оно што пише у ПРАМ-у воја, ја сад немам ПРАМ-воја, правило мобилизације Војске Југославије. Ја сам стално носио са собом тај ПРАМ-вој а јел знате зашто, ако ми дозволите, зато што сам постављен на дужност 13.јануара, и ја нисам стигао уопште да упознам скоро те људе, а већ ратно стање, бомбардује се моја земља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све се брзо дешава?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Све се брзо дешава. Нисам успео ни оних 9 официра и 23 цивилних лица да добро упознам, а од једном имате, морате да мобилишете не знам негде око 1700 људи у том одреду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел имате ви сазнања које је основно задужење било тог одреда у време бомбардовања, ако нисте имали ингинерције. Шта су они радили у време бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта је Топлица радио?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, нити је он био у обавези да он то мени реферише, значи ја сам реко госпођи уваженој судији, значи сводила се моја улога на то да наредим помоћнику за позадину да их на време снабдева храном, дневницама и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли памтите да је било бомбардовање неко у Пећи, да су бомбе негде падале?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јел ви то мене озбиљно питате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Озбиљно вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите на питање, не можете тако уопште да разговарате, војник један.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Како не памтим, мислим да ли памтим, па у шестом дану је бомбардована, чини ми се у шестом или петом дану отпочињања агресије НАТО пакта на нашу земљу, чини ми се у петом или шестом дану су тукли касарну и канцеларију у којој сам ја био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато вас питам, значи када је пала бомба на касарну?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: На касарну чини ми се у петом или шестом дану, не могу сад тачно да се сетим дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тада био у касарни, да ли је неко био у касарни?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, ми смо раније изашли из касарне, јер да су били, да је био било ко из мог војног одсека, ми смо имали тамо поред, у касарни поред Клуба војске неку монтажну онако као бараку, она је одувана у каснијем бомбардовању, значи да је ико био не би од њега било ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ја хоћу да кажем.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Али смо имали наређење, ја ништа, да вам кажем ја тамо ништа нисам мого да радим сам, значи наређење претпостављене команде добијате и ми смо отприлике знали циљеви, значи претпостављени циљеви бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Топлица као командант одреда имао неко командно место?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Имао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел ви знате где се то налазило после бомбардовања касарне?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па негде у граду је било али нисам одлазио, јер ја, да вам кажем, ја сам одлазио врло ретко, врло ретко на командна места бригада, значи ја одлазим на, мој ранг је бригада, значи одлазим, ја нисам борбена јединица бригада која има у свом саставу одред значи ја одлазим и разговарам са командантима бригада, разумете, или начелницима штабова и тако даље, ако им нешто треба и ако ме позову.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад кажете начелницима штабова који су то штабови, шта то значи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па то је други човек у бригади, то је други човек, официр, други човек у бригади се зове начелник штаба или заменик команданта бригаде и то је обично био потпуковник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали било какве ингиренције с обзиром да сте били условно речено у војном одсеку над предузећима, фабрикама и другим објектима цивилним у граду Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ингиренције, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У смислу да водите рачуна о томе, на пример о пивари, некој фабрици акумулатора и тамо шта је већ било у време када је почело бомбардовање и проглашено ратно стање, односно после проглашења ратног стања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ингиренције?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па имао сам ингиренцију у том смислу што су нам они давали материјално техничка средства ако нам затребају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у смислу организованости људи који раде у фабрици?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, таман посла, па имали су они.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је проглашено ратно стање.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Имали су они своје директоре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је проглашено ратно стање, ви сте живели у Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су радиле фабрике?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је радила фабрика пива?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За производњу пива?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Производило пиво, радила је и ова Рамиз Садику погон «заставе» погон «заставе Крагујевац» на излазу из Пећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то добијали извештај или сте лично видели?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Лично сам видео, лично. Па знате шта командант војног одсека мора да буде у добрим односима са, рецимо кад примате војни одсек, кад ступате на дужност, једна од ваших обавеза је да упознате најзначајније личности друштвено-политичког и привредног живота те регије од Ђаковице до Клине горе, све сам ја председнике општина познавао, све значајније директоре, то је сасвим нормално, морате да познајете, они вам дају људство и дају вам материјално-техничка средства да бисте извршвали вашу дужност, разумете, то је сасвим нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Радници у тим предузећима и фабрикама у Пећи да ли су имали неку обавезу и које врсте у време бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не знам, не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они улазили у резервни састав војске или нису?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Улазили су у резервни састав војске сви они који су већ раније били у картончићима у војном одсеку. Значи војни одсек, то није јединица са живим људима, имате преграде и ту су картони резервиста, свако ко, па и ви сте били резервиста вероватно негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У полицији.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па нормално, да вам картонче, напише позив и ви морате да се јавите у јединицу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми јел познајете околину Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Врло слабо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли некада у време бомбардовања имали потребе да обилазите села око Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли примали некад извештаје са терена?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, никакве извештаје, ко је био дужан да мени даје извештаје. Нико мени није био дужан да да извештај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А поменули сте председника општине, не знам директора, да ли су они према вама имали неку обавезу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, нису имали, али пазите ратно стање, коректно је било да ако се сретнем са начелником округа или тада вршиоцем дужности, Пећ није ни имао председника општине, сетите се да је умро председник општине, био сам му на сахрани, па слагаћу вас бојим се, једно два месеца пре тога и онда је потпредседник општине вршио дужност председника општине, а сасвим је нормално да ћа да вас питају ваша сазнања и тако даље, и ја њих да питам и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам разумео, ви сте били у обавези да обезбеђујете техничка средства, јесам ли тако разумео и опрему неку, људима који су били мобилисани?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па они су већ у мобилизацији изузели све што им треба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли сте били надлежни да обезбеђујете и моторна возила за потребе војске?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да за ратне јединице које попуњавам, али исто тако су, значи имате, имате ону преграду где су људи, значи картончићи и имате преграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју преграду?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: У војном одсеку, значи војници су картончићи, пре него дођу да буду војници, поред њих је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возила такође картончићи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Такође картончићи само друге боје, то се прегледавало чини ми се на 6 месеци у свакој, ја сам игром случаја у Зајечару био помоћник начелника штаба за мобилизацијске и персоналне послове и знам да сам у «Каблове» ишо да прегледам возила и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли стигли у Пећи да прегледате то?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли стигли да прегледате те картончиће?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, у Пећи се све толико брзо одвијало да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте стигли.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па значи јесте ли или нисте обезбеђивали возила?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Нико ја колико се сећам, е још нешто да вам кажем, ви сад мене видите као команданта војног одсека Пећ, али команданта војног одсека Пећ има помоћника за позадину, потпуковника исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то био?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Новаковић потпуковник и имате помоћника за војну обавезу, то је потпуковник Пејчић, он је сада у манастир монах, чуо сам, имате помоћника за оперативца, то је био Јовић и имате начелника органа безбедности, значи то вам је команда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, јел неко од тих помоћника био задужен да обезбеди неко возило за потребе војске?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па за све јединице које су узимале из нашег састава возила, то је радио одсек за мобилизацијске послове. Пејчић потпуковник и његови органи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи потпуковник Бечић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пејчић, Пејчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пејчић.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пејчић да. Он је пре мене дошо у, ја сам га затеко тако у Пећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та возила која је Пејчић обезбеђивао условно речено како ви кажете, јесу ли имала регистарске таблице?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли имала још неке посебне ознаке?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У виду неких налепница?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви у Пећи виђали возила која имају такве налепнице на шофершајбни са назнаком војске?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не сећам се, стварно се не сећам. У једном ратном стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали ауто?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је имао ознаку ваш ауто?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: А да имао је налепницу Војске Југославије, да у праву сте, да сад се сећам горе на, чини ми се плава са црвеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се добијале те налепнице?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па из органа за мобилизацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се зове тај човек?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па Пејчић је био начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејчић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пејчић да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онај Новаковић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Он је био за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За позадину?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, и он да вам кажем с обзиром да сам са једне сасвим друге дужности дошо на ову дужност, значи моје је начело било да нити једну одлуку не донесем без консултације штаба, било која одлука да се, значи увек се знало сви помоћници ту са мном и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви заједно?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Сви заједно, да, да и тако сам иначе кроз моју војну праксу радио, неке се то свиђало, неке није. А ја бих опет тако радио, јер ја не могу да будем најпааметнији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само, поменули сте нешто код добровољаца, да ли сте имали у то време добровољце или нисте имали?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја се сећам да ме је известио потпуковник Пејчић да је из Чачка негде половином рата, половином рата дошла нека група од неких, ја не знам колико, слагаћу вас стварно. И ја сам наредио, а пре тога смо ми имали, пре тога смо имали наредбу да сви добровољци или добровољачке групе да морају да иду у ратне јединице, значи нема шта да они раде у, и знам да смо ове из Чачка смо их послали у 125.они су их одмах послали горе на најосетљивијем месту и за два, три дана ме тај Пејчић извештавао каже побегли они добровољци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви добили ту наредбу која би се односила на мобилизацију и распоред добровољаца?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Посебну наредбу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле је то стигло?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То је из моје претпостављене команде, команда војног округа Приштина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је било у вашем одсеку групе муслиманских добровољаца, такозване, тако су се звале?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли познајете Јанковић Миличка?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, командант гарнизона Пећ, кад сам ја дошо на дужност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је он био по чину?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Он је био мајор, међутим није морао да буде највиши по чину командант гарнизона, Миличко је био за гарнизоне послове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви имали неку комуникацију са Јанковић Миличком и пре рата и у току рата?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Пре рата јесмо, јесмо, кад год би ме позвао ја јесам био потпуковник старији по чину, али за гарнизоне послове, сад гарнизони послови, да рецимо се среди око касарне, ја сам био мало командант касарне у Осијеку и знам шта је то, разумете, али не знам у ком смислу вас интересује, да ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па интересује ме у смислу да ли сте имали писмену кореспонденцију са Јанковић Миличком, да сте писали неке извештаје или нека писма?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам вас због тога што је јуче био Јанковић Миличко овде и он је на овом ратном дневнику који вам је председник већа показао препознао ваш рукопис и потпис?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Могу нешто да вас замолим госпођо судија, да би отклонили сваку дилему значи од потпоручких дана па до потпуковничких ја имам стварно карактеристичан потпис, ако бисте ми дозволили, ево пред вама да се потпишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако буде потребно.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја бих вас молио. Значи ово не може никако да буде мој потпис. Друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је име, тамо је име а пише «за» знате, пише «за», а ваше име.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Друго, молим вас, ја кад год.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чини ми се да Миличко рече јуче да је његов баш потпис, да препознаје његов рукопис.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ма не може никако да буде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Видећемо у транскрипту.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Још нешто морам да вам кажем, не сећам се да сам у Пећи написао латиницу. Јер знате зашто? Ја сам завршио средњу машинску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да нам објашњавате да сте били у Хрватској па дошли овде, то.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, ја сам чак и мом оцу покојном писао на латиници, али од града кога сам највише на свету волео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сад нас овде интересују ствари које су се дешавале, значи ми судимо овде за ратни злочин, а за сада нећемо да се бавимо како сте ви писали, значи нит је то предмет расправе у овом поступку.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па не може да буде то моје писмо за бога милога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде пише «за», за сада нећемо да се упуштамо како сте ви писали, значи то нас за сада не интересује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ви приватно познавали Миличка, јесте ил се дружили?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре рата?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, нисам ја стигао те људе да упознам, 13., сам дошо, већ постало опасно доле, нисте ви ни смели ни пре почетка бомбардовања баш да се шетате по оној територији доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад вас питам, оно што се каже живели сте у Пећи да ли вам је познато каква је ситуација била у Пећи, да ли је било избегличких колона, да ли је било неких пљачки и убистава?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Избегличких колона, било је избегличких колона, пљачки и убистава се стварно не сећам, чак смо словили веровали или не као јединица, у ствари чак као гарнизон где је било највише реда на том простору доле, веровали или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је онда то господине Антићу да ви кажете не могу да се сећам тих дана, да не би добио вијетнамски синдром?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда то што ви хоћете да заборавите и што сте потискивали ових десет година?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ево шта хоћу да заборавим госпођо судија. 7 прекоманди, хоћу да заборавим да 60 дана нисам знао да ли су ми деца жива у Осијеку, разумете, све то хоћу да заборавим. Хоћу да заборавим некакве паљевине по Пећи за које верујте ни дан данас не знам ко је то чинио, шта је чинио, зашто је чинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то, какве паљевине?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Нон стоп је нешто горело, разумете. Стварно не знам, ни ко је то чинио ни зашто, ни у чију сврху ни тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи или куће су горели, шта је горело?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Материјална добра. Значи све то хоћу ако могу икако да заборавим, уопште хоћу да заборавим војни позив, јер сам у војни позив отишао из крајње љубави а доживео сам значи, доживео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо да идете сад у суду у Стразбуру?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да, браво, браво госпођо судија, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали контакте са полицијом у граду Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па пре рата сам се ја упознао са пуковником Влаховићем, а после тога у Пећи, па срели смо се ја мислим једно два пута за то време бомбардовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега сте се сретали?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па чисто сам отишо да видим човека и да са њим попијем кафу, да видим да ли има неких проблема, да ли му ми неки проблем чинимо и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да ли вам је он нешто тада у тим приликама рекао?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, само да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је помињао неке проблеме?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, само да је тешко стање, да, разумете у том смислу како да се спашавамо да нас не поклопи авијација НАТО пакта, јер то је било сваки дан је тукла авијација.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ми овде имамо неки извештај у предмету који је писао Влаховић, из којег произилази да су војници правили неке проблеме у Пећи, отимали аутомобиле, палили, крали, да ли вам се Влаховић жалио?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Он није ни имао потребе мени да се жали, он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да одете код њега да видите ситуацију?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, никада, никада верујте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам значи нешто име Минић Небојша?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не. Ко је, јел официр, полицајац, шта је?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нема везе, не значи вам ништа и то је крај приче.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у току бомбардовања имали контакте са Топлицом, да ли сте се сретали?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Реко сам госпођи судији, јесам на петнаестак дана сам ја позивао команданте ако су у могућности, значи

ако немају других обавеза да се видимо и да видимо да ли редовно стиже храна, да ли су исплаћене дневнице и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете позивао, јел то значи наредба с ваше стране или обичан позив?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Обичан позив, обичан, па није он морао, он је мого, знате шта то је за неверовати, али војни одсек је таква јединица, кад почне ратно стање, значи командант одреда има веће ингиренције него ја, он се јавља свом команданту са својим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што сте онда звали Топлицу да дође?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па од кога ћу сазнати ако нећу од команданта да ли резерва прима, шта треба резерва да негде закаче дневнице па да дођу да нас побију. Значи Топлица је морао да прими паре и да ме извести да ли су паре подељене и тако шест месеци иза рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел Топлица од вас примао те паре?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Од команданта прима паре, имам ја органе који су примали паре, од Аговић Есадије је примао паре, Аговић Есадија је била благајница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за неке злочине у околини Пећи, у селу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ћушка, Захач, Пављан, Љубенић, Пашино село?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ништа нисам чуо, не верујте ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господине Петронијевићу? Не. Остали браниоци, оптужени? Не. Пре него што почну пуномоћници само да вам прочитам. Каже првооптужени Топлица Миладиновић да је од вас добио наредбу да је постављен, овако наредба у премештај у команду војног одсека и да сте му ви саопштили да ће он бити командант. Од Антића, значи ја сам добио наређење да примим тај одред, усмено наређење од Антића, ја то нисам коментарисао, ту су били и остали чланови команде. Јел тачно то?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па госпођо судија, значи ово су чисто војна питања. Ви добијете папир, тако сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питам вас јел јесте или није?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па јесте тако, али да вам објасним молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже писмено наређење добио касније?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, тако је, вас командант војног округа који је вама надређени из Приштине, каже Антићу док није почео рат,

сваки дан сам ја морао ујутру да известим мог команданта војног округа, Пешића пуковника, и он мени каже Антићу попуњавати се одред, отишао је један човек на другу дужност, долази ти Миладиновић Топлица, ја срећем његовог команданта на кругу, Топлицу кад шећ да ми пошаљеш да прими одред ево могу јел нема човек неке друге тамо обавезе, могу сутра. Топлица долази код нас, ти си будућу командант и сутрадан или тај дан долази папир који он мора да потпише, па не постављам ја на дужност људе, ја бих можда волео да сам поставио на дужност. Команданта, знао сам то, али прошло је 11, команданта војног одсека чини ми се да поставља наредном командант армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је било наредба о претпочињавању, јел знате да ми кажете кад је било претпочињавање. Који је то отприлике датум или месец?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ја мислим одмах, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец на пример?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Одмах, одмах по опточињењу, ја мислим сутрадан 24.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах у марту?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да. Госпођо судија, чак и да нисам имао ту наредбу, за мене је библија ратни план, ми смо били урадили пре тога два месеца, чим сам дошо ја мислим, ја сам дошо у јануару, у фебруару наредбом више команде ви радите ратни план и ви тај ратни план чувате, обезбеђен са стражом и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, пустите ратни план, значи ви мислите да је одмах било то претпочињавање у марту и то је то.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Одмах, па чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам вас питала.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Чак и да није дошла наредба, значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ви сте сматрали да је то тада. Добро. Пуномоћници изволите.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Ја бих само једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само укључите микрофон.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Да ли знате село Ћушка где се налази на подручју Пећи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Стварно не знам, стварно верујте да не, верујте да не знам.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Хвала немам питања.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Знам где је село Накло, знам где је село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, питао је значи само село Ћушка и то је то.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ћушка верујте кад сам чуо на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антићу, значи само је ово било питање, јел можете кратко да одговорите.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите госпођо Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате овде нам је сведок Бора Влаховић, да ли знате ко је Бора Влаховић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Био је начелник МУП-а доле, пуковник полиције.

НАТАША КАНДИЋ: Он је помињао неки орган Окружни штаб, па је поменуо и то да је једно два пута и вас видео на.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па одлазио сам ја, одлазио сам тамо где цивили расправљају и тако даље. Разумете, па морате да одете у општину.

НАТАША КАНДИЋ: Јел било, о чему се расправљало на том окружном?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: То је чисто да се спречи неред, да разумете, да се не.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је значило неред у време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па никаква тајна није да је било доле пљачке и од цивила, од људи који су ту били и тако даље. е да би то све спречили, да би предупредили даље да рецимо неко не узме, знате јел доле је била таква, госпођо Наташа доле је таква била ситуација, ви немате путеве, немате, значи доле се ишло са предрачуном да рат може потрајати пет година.

НАТАША КАНДИЋ: Али кад кажете ево расправљало се о пљачкама, о каквим пљачкама се расправљало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ја сам видео цивиле извлаче из напуштеног стана, из напуштеног стана извлаче машину и ја кажем ало вратите то назад, случајно сам ту пролазио, и ваше ћете погубити ви сте нашли сад да крадете, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само приђите микрофону.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, било је, јел неко припремао неки извештај о пљачкама па се о томе разговарало?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Него сте онако?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да онако.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је шта видео?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да, јасно.

НАТАША КАНДИЋ: А јел било још о неким облицима неког насиља осим пљачке, јел било?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја стварно не знам, стварно не знам, није, није. Е где сам се ја нарочито заузео, то морам да вам кажем, да се не конзумира алкохол, и рецимо ја вам са сигурношћу тврдим да до 14 априла, ви нисте могли у граду Пећи да попијете пиво. Ево будите сигурни. Искрено вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд знате да је то баш 14.априла?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Одакле, па зато што сам добио наредбу од команданта армије да се ми уопште не мешамо војна лица у цивилне послове, јер алкохол је требао вероватно да кружи да се узме пара и тако даље, а мене то није интересовало и мене ничим нико не може да купи на овоме свету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми јесте ли ви водили ратни дневник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јесмо, јесмо чини ми се.

НАТАША КАНДИЋ: Јесмо, ви, ви?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ратни дневник води команда бригаде, онај дежурни.

НАТАША КАНДИЋ: А ви јесте ли водили?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Моја јединица?

НАТАША КАНДИЋ: Ви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ви лично, лично вас пита?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, шта ћу ја да пишем у ратном дневнику, то је званични документ госпођо Наташа. Значи јединица ранга бригаде мора да води ратни дневник.

НАТАША КАНДИЋ: Не ја сам вас питала за ваш ратни дневник да ли сте водили ратни дневник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Немам ја шта, не смем да пишем женама писмо, ја сам веран муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати тако, значи ово је суд, ја не знам уопште господине Антићу. Господине Антићу, какав је то одговор господине Антићу.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не, ја уопште нисам, ја сам релаксиран госпођо судија, али какав би ја дневник стварно водио, рат, падају бомбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите са не, али ви сте војник господине Антићу, у то доба ви ратујете у то доба.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, ја сам сада саветник у осигурању «Винер штедише».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада као саветник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ће одговарати са да или не, а такав начин разговора морате да оставите за неко време ван суднице, знате.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јасно.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих хтела да изнесем једну чињеницу, то је, не знам како нисте приметили, то је опште познато у време суђења Милошевића изнет је податак да је ваш дневник нађен у Пећи да је изнет у том предмету и да је.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите доле да чујемо, то је било на телевизији, седите.

НАТАША КАНДИЋ: И да је у том дневнику осим вашег имена да је стајало и датум 14.април, 14.мај Ћушка, јел знате нешто о томе, јесте ли чули нешто о томе?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Госпођо Наташа, ја сам интензивно пратио излагање председника Милошевића, и ја сам мислио да после излагања и свих оних сведочења да ће мене него позвати да ме одликује, да ме одликује за Пећ. Јер је Пећ најмање помињана ставка и тај округ Пећи по неким негативним стварима, верујте, баш онако пријатно ми било. то да ли је био неки дневник, није био, нисам стварно чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не неки, ваш дневник?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Мој дневник, немогуће никако да буде мој дневник, значи никако не може да буде, ништа писао нисам, чак никоме ништа нисам писао, верујте.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево ја предлажем суду да од Хашког тужилаштва затражи овај ратни дневник који стоји потпуковник Душан Антић и да га одвде предочимо.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Могу ли да вам кажем госпођосудија, значи могуће је да је ратни дневник војног одсека Пећ, то је званични докуменат, као што има заповест, наредба, ратни дневник да, и сва та званична документа су архивирана на крају рата по наређењу опет претпостављене команде, али да је Душко Антић, даље у том ратном дневнику, у том ратном дневнику знате ко уписује податке, дежурни на командно место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко се стара о садржини тих података ако не командант?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ако је нешто интересно командант извести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви сте командант?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па значи ако је нешто, на пример десило се да нам је погинуо војник, аутоматски је то писано у ратни дневник, ми смо имали погинулих војника у ствари имали су одреди погинуле војнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви то морате да знате?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па нормална ствар. И оне ме извештава, али да вам кажем, није морао баш за сваку ситницу да ме извештава, данас прелетело три авиона, па прелетела пет авиона, разумете, не можете баш до детаља у ратни дневник, у ратни дневник се пишу најзначајнији догађаји, е сад ако ви поставите савесног официра да буде дежуран а сви морају да дежурају као што има и судија и тужиоца различито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нам објашњавати.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, значи он може и да ме не извести, али ја стварно на телевизији нисам чуо, нисам чуо да је поменута како ви кажете. Не разумем које место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, одговорили сте. Наставите госпођо Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Само кад кажете да сте мислили да ћете бити одликовани, јесте ли чули за неке посмртне остатке можда, можда неких 60, 70 тела која су из Пећи враћена, која су из Батајнице враћена на Косову а људи потичу из Пећи, да ли нешто знате о томе?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро значи то је само предлог да се тражи тај ратни дневник. Само још једно питање, мало пре сте поменули, памтите тај датум 14.април, да ли се сећате да вас нешто везује за 14.мај?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Могуће да смо тад отворили стварно фарму, јер ми је било јако жао да стока шета по Пећи онако расута. Значи ја се стварно поносим мојим изузетним залагањем 23 телића су се отелила у тој фарми која пре тога две године није радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Антићу.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па ја најозбиљније вам судија причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неко питање?

НАТАША КАНДИЋ: Не, после овога стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да вас питам, ви нисте имали моторолу?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то забранили?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, да, све што би ми убило војника морао сам да забраним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су неки други имали мотороле и комуницирали?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Па зато сви други одреди имају по 12, 15, 17 погинулих, а ми на жалост, на жалост 7. Јел ако се у рату не држите онога што учите у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је фактички ту у Пећи и над том војском у Пећи, над 177.ВТО имамо команду, ви или Топлица Миладиновић?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Топлица Миладиновић је био командант војно територијалног одреда и он је био у склопу 125.бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с вама није имао никакве везе, ви сте како кажете били цивил у том претпочињавању, практично у униформи?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Практично немате никакву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве везе немате са тим.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Јесте потпуковник је све то, јесте ваша јединица, али ви не смете њему да командујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли неко још има питања за овог сведока. Господине Топлица не, не. Јел имате трошкове за данашњи долазак?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците колики су. Како сте дошли аутобусом или колима?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Својим колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми колико је гориво, путарина и остало. Хвала.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Ја сам задовољан ако ми платите за аутобуску карту и те путарине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ово, путарина?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да, то је путарина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је колко 920,00 и колико вам је гориво?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Гориво нећу да ми ви плаћате мој џип, џип, «џип гранд чироки» он много троши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Много троши?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове за данашњи долазак тражи у висини путарине на ауто путу до Београда што износи.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: И дневницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

1.840,00 динара, док трошкове за гориво не тражи.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Али тражим аутобуски превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда нећемо да досуђујемо путарину.

Односно тражи да му се досуди цена у висини аутобуске карте што према извештају суда износи 2.780.00 динара па му суд досуђује 2.780,00 динара, колико је аутобуска карта до Београда и натраг, по 1.390,00.

Господине Антићу.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: А данашњу дневницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Тражи трошкове за дневницу па га суд упућује да докаже о томе колика је његова данашња дневница, ко му исплаћује и шта је изгубио достави суду.

Средства ће вам бити исплаћена у Служби за помоћ и подршку сведоцима, ево изволите ваше доказе. Можете да идете. Довиђења.

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У наставку претреса господо за случај да осим оних предлога који су били јуче, за случај да у марту месецу опет дођемо у ситуацију да неке људе чекамо и да због тога не позивамо оштећене реците ми да ли ће бити још предлога, односно предлога који се односе на одбрану, да се непосредно изведу овде на претресу везано за све оне сведоке који су саслушани у истрази, на пример Ђуричић Крста, Поповић Слађан и тако даље, или ћете бити, тужилац је предложио већ да се искази тих сведока прочитају, да се они не саслушавају. Да ли ћете ви бити сагласни или ћете неког од тих тражити да се непосредно саслуша на претресу?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па сведоке које сте споменули то су сведоци одбране Видоја Корићанина и Вељка Корићанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам тачно, нисам тако делила.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Да, што сте споменули изведени су, ја се око тога нећу изјашњавати сведоци које је предложио колега Мршовић што се тиче сведока одбране, сагласни смо да се прочитају искази јер вероватно би они то исто поновили, али у погледу даље допуне одбране Видоја Корићанина о томе ћемо суд да извистимо у наредних десет дана, предложили би још пар сведока везано на пребивалиште и живот у Клини, оно што је, мислим народски речено да би поткрепили овај одбрану оптуженог Видоја Корићанина, то је што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, остали браниоци да ли ћете имати неке предлоге због тога, кажем опет имамо те термине у марту, само ту једну недељу за ово суђење, за ову судницу, значи томорамо да користимо максимално тако да, ако сада знате, ако не знате. То вам је исто поподне од 28., а не, овог пута смо добили пре подне, од 28.марта, 28. 29. 30. 31.март и 01.април, значи пошто је то нама одређено за суђење у овом предмету, онда да се трудимо да то максимално искористимо, то је у 09.30 значи иста ова судница можда до тада дођу. И 01.април, па можда до тада дође и до. 09.30 па вероватно до 2 да би поподневно суђење могло да се одржи.

Значи ми смо као прво донели решење да се преиспитујући ову меру значи остаје на снази мера забране напуштања боравишта уз обавезу јављања за Богићевић Бобана, Цветковић Звонимира, Корићанин Видоја, Корићанин Вељка, с тим што ће Корићанин Видоје доставити уколико буде променио адресу и у складу са тим ћемо изменити меру.

Одбили смо предлог за укидање притвора за оптуженог Кастратовића.

То је везано за те предлоге. А сада да видимо да ли има још неких предлога о којима треба данас да одлучујемо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле до марта имамо добру паузу да прибавимо неку писмену документацију за коју ценим да би била релевантна у овом поступку, ради се о записницима са састанка са руководећим радницима полиције на КиМ, тако се зове, састанци су одржавани у Штабу министарства МУП-а Републике Србије у Приштини, ја овде имам један записник који датира од 04.априла, између, да бих вам само рекао о чему се ту ради, да бисте видели садржину ових записника, ја ћу вас упознати са овим што држим у руци. То је дакле записник од 04.априла '99.године где каже између осталог под тачком «дискусија», начелник секретаријата у Пећи пуковник Борислав Влаховић је истакао између осталог истакнут је проблем возила који одузимају припадници Војске Југославије. На ово се реагује, реагују учесници овог састанка, а то су генерал потпуковник Обрад Стевановић и генерал мајор Сретен Лукић утолико што на основу те дискусије доносе одређене задатке за наредни период. Па везано за ову тачку иде следећи задатак и закључак, између осталих «сарадњу са војском Југославије вршити преко командната на терену, а уколико има проблема обавестити штаб». Дакле очекујем да из ових записника видимо и оно што би се можда дешавало и на дан 14.мај '99.године и с тим у вези став штаба и одговорних из штаба по том питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Такође бих предложио да се прибави информација која је састављена од стране СУП-а Пећ, а зове се информација о извршеним кривичним делима на штету Албанаца на подручју СУП-а Пећ за период од 01.01.'98.године до 10.06.'99.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које сврхе је направљена та информација, за чије потребе, коме је то упућена та информација?

СВЕДОК ДУШКО АНТИЋ: Информација је упућена штабу, главном штабу МУП-а Републике Србије и урађена је на захтев МУП-а Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад '99?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Урађена је '99.године, и формација носи ознаку Б/Ш, римско три, римско три значи да је то подручје града Пећи. Ови документи ценим да се налазе у Јединици за ратне злочине у Београду, МУП-а Републике Србије, у такозваном досијеу КиМ, па се обратите начелнику Јединице за ратне злочине Маринковић Дејану. Имам још један предлог, ако га одбијете, ја ћу наћи начин да то на други начин урадим, графолошко вештачење потписа Церовић Радосава на изјави која датира од 29.09.2005.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега тонисте рекли одмах да смо му овде узели потпис док је био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има неспорних потписа на документима који су у списима. Неспорни документи су картон о издатој личној карти и неспорни документи су потписана изјава пред истражним судијом који је дат. Да се потпис који је дат на овом записнику сачињеном од стране тужилаштва за ратне злочине упореди са овим потписом који су неспорни и који се налазе у списима. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћете нам оригинале ако то будемо одлучили, то је код вас. Изволите.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Неки од оштећених су изразили жељу да би присуствовали овом претресу, па бих ја вас молио да одредимо неки дан када би могли они да буду саслушавани и да уколико имају могућност да присуствују и даљем току претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да наставе да прате суђење. Добро.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: То је само мој предлог био. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су ти оштећени од ових који су сведоци.

НАТАША КАНДИЋ: Они су оштећени они могу да прате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки од њих овде саслушани овде као сведоци у истрази?

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Они су саслушани као сведоци у претходном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете онда само молим вас да вас замолим да ми доставите које су то особе, имена. Сада шта каже одбрана за предлог тужιοца и да ли има неке друге предлоге. Господин Радивојевић? Не. Господин Перовић.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија у погледу ових доказа што је предложио тужилац немам ништа против, међутим оно што мене интересује, што сам јуче потенцирао рекли сте да сте одбили, нисам добио званично, хоћу да образложим још једном. Ни један од сведока тужилаштва није препознао мог, ово ванпретресно веће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбили смо вам, можете ставити предлог.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите судија, да уђе у записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да уђе у записник зато што сте ви то одлучили у тренутку када сте ставили предлог, образложили га, ми смо га одбили,одна не можете даље образлагати свој предлог који је одбијен, значи имате друге законске, друга законска средства да интервенишете против одлуке суда.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија, ја не бих хтео да интервенишем на тај начин што ћу рећи да ово веће није погледало предмет, то на тај начин нећу због колегијалних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интервенишете слободно, како год хоћете.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Дозволите судија молим вас, ако дозволите, веће ако дозволи, ако не одбите ме молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево одбила сам вас.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Зато што судија немамо ни један разлог за продужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу, али то сте већ рекли, овим се доказима не противите, потенцирате читав онај спис КРQ јел тако, из Пећи да се прибави осим онога што сте ви послали, то су ваши предлози.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: И три сведока судија потхитно због тога што ћемо на тај начин моћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја се слажем заиста с вама да ти сведоци сада хитно морају да крену, значи ако добијемо извештај шта је са тим људима, хоће ли они да дођу овде.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Зато што је то, то је осам месеци судија, осам месеци 28.августа сам поднео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, водим рачуна.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Предлог, од тада нико није позван од људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господин Перовић, изволите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја бих вас замолио да оптуженом Видоју Корићанину издате у виду потврде неко писмено да је он три дана присуствовао овом наставку претреса из разлога што му исто траже у јединици Жандармерије где јесте, и замолио бих вас ако је могуће да њему због оправдања изостанка са посла, јер му старешине око тога мало праве проблем што изостаје и тако даље, да му упућујете позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па ово је позив, значи ја не могу због његових старешина у Жандармерији да му упућујем позив, ако мени закон каже како ћу да га позовем. Нека узме копију транскрипта нек им покаже. Значи Жандармерија има такође да поштује закон.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро, што се тиче предлога тужилаштва ја као адвокат остављам суду на оцену, а ако ми дозвољавате имао бих примедбу једну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па пре, приликом испитивања тужиоца према сведоку Антићу била је очигледна обмана где је тужаоц наводио по мишљењу одбране ја се не сећам да је јуче официр Војске Југославије Миличко Јанковић рекао да је то потпис Душана Антића, и тужаоц је рекао јуче нам је рекао Миличко Јанковић, при томе не знајући да је то рекао, значи испред нисмо имали записник, нисмо знали на којој страници, где, на које питање да је то одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта на којој страници?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перовићу.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па молим вас, довео је у заблуду сведока. И друга ствар, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сведок је доведен у заблуду. А ви се бринете о томе за сведока Антића.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Добро. Није у питању само сведок Антић, у питању је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде немојте само говоре да држите тако дуге мислим.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па добро, није ово говор судија, ја имам право да дам приговор, примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Мислим ово је чак можда сад и омаловажавање мене где ви кажете мени пред клијентима немојте држати говоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред којим клијентима, окривљенима. Не само вас молим да сажмете то.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Па ја ћу да сажмем у оној мери у којој сам ја мудар. На мој приговор на шта имам право законско, када пуномоћник оштећених предочава нешто што је било на ТВ-у, ја не знам да је то било на ТВ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја рекла да је било на ТВ-у, госпођа Кандић је рекла да је то било у поступку против Слободана Милошевића па је у том смислу био и тај предлог, односно ви се сада изјасните значи и поводом тог предлога.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Не знам, ја не знам, ја слажем се с тим предлогом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажете се да тражимо тај предлог, јел тако из Хашког трибунала.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Али мислим да се сведок не може изјашњавати на основу тога што имамо неку претпоставку да је неко негде реко, а при том не знамо ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да проверимо.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: А ово с разлога. Да. А ово с разлога рецимо ево сад ћу навести пример, када је мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, е сад пример.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Брањеник, па ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непотребно је, значи ово везано то сте ме подсетити таман за овај дневник значи ви се слажете, немате ништа против да проверимо те тврдње да ли тог има или нема, тог дневника из Хашког трибунала?

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја као ја се слажем, али се не слажем са тиме да се било који сведок у овом поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како иначе да сазнамо ако га не питамо.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Јер је озбиљан сведок да се изјашњавамо на околности и при том да ја као бранилац приговарам и ви мени кажете седите то је било на ТВ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.НЕБОЈША ПЕРОВИЋ: Ја нисам гледао, то је моја примедба. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоци да ли су сагласни са овим предлогом тужиоца за ове писмене доказе? Не господин Петронијевић је већ устао. Господин Петронијевић.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија прво изјашњење по овом питању предлога тужилаштва немам апсолутно ништа против чак смо и сагласни да се прибаве докази које је тужилаштво навело да постоје. Имам одређену резерву према доказима који се на овај начин прибављају имајући у виду ево данас коначно, овај дневник који смо презентирали овде господину Антићу за кога се веровало да је његов дневник, тако је бар приказан, тако је и наведен као доказ у списима, а ево видели смо данас да то апсолутно није тачно. Дакле, замолио бих судско веће да мало обрати пажњу на одређену манипулацију у току поступка, како писменим тако и формалним доказима. Ево видите сведока који је овде долазио, који је наводно био у Фонду за хуманитарно право, наводно код тужиоца, човек није био тамо. Он два пута долази овде каже људи ја немам везе са. Шта то значи, да ли је могуће да се пред суд изведе сведок који није саслушаван а за кога се тврди да је саслушаван. Стога вас молим, ви сте у обавези да тај део посла, и ја се надам да ћете ви то учинити. То је једно, друго ја имам процесни предлог у погледу укидања, односно доношења одлуке замене мере притвора у односу на првоокривљеног Топлицу Миладиновића неком другом мером. Судија сматрамо да после ових доказа који су ево изведени у току овог поступка нема ни идиције о било каквом наређивању. Ми немамо овде командне одговорности у оном смислу у

коме је она прописана сада, она тада није постојала, ми о њој неможемо расправљати, тужилац ставља на терет директно наређивање, ми немамо ни индицију директног наређивања до сад, стога вас молим дакле не ценим доказе, није завршна реч, сматрам да су се стекли услови и да нема више апсолутно никаквог разлога ни по једној од тачака по којима је притвор одређен да се оптужени Топлица Миладиновић више налази у притвору. Дакле предлажемо да суд по свом нахођењу све мере које су неопходне за које сматра да ће допринети ефикасности вођења поступка али да се ова мера замени јер притвор неоправдано дуго траје, он је породичан човек, породица мора да се издржава, они су веома лошег материјалног стања, живе као подстанари, вишечлана породица, он је једини тај који нешто ради, који може преко те пензије да нешто уради и да допринесе. Мислим судија да не би требали да све кажњавамо на овај начин, знам да је у оваквим поступцима притвор до одређене мере оправдан, али сматрамо да је сад та мера да кажем на неки начин достигнута и молим ово судско веће да ово узме у разматрање уз уверење да ће овакав предлог усвојити. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали браниоци, шта сте рекли везано за овај ратни дневник који се налази у Хашком трибуналу?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија апсолутно немам ништа против да се прибавља, али такође стављам примедбу на начин на који је пуномоћник оштећених поставио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да пита човека?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Уз тврдњу коју апсолутно нико данас не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како иначе да га пита?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Може да га пита да ли имате дневник, ако он каже немам дневник ОК, у реду је, а не да износи тврдњу за коју нико не зна, суд не зна, тужилаштво не зна, одбрана не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Борковићу ви сте се јавили.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Дакле, ја имам само везано за притвор ако је то време за то да предложим ако није сачекаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, за све предлоге сада.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Дакле ја поштовани суде предлажем да се према оптуженом Срећку Поповићу укине притвор, од овог догађаја прошло је ево биће у мају 12 година, заиста дуг период, не постоје више посебно тешке околности, не постоје, које би у смислу тачке 5 оправдавале даље задржавање у притвору. Наиме у свим досадашњим решењима о продужењу притвора наводе се елементи бића кривичног дела а не неке посебно тешке околности за ово дело. Дакле, убиство, насиље, узимање, ако је тога било, и ако је то неко починио дакле то су елементи кривичног дела а не посебно тешке околности које би пратиле

то дело, мимо бића кривичног дела које оправдавају притвор. Прошло је 12 година, оптужени Поповић раније никада није осуђиван, за ових 10 година после тог догађаја био је примеран и тако даље. Данас смо господо судије прочитали у дневној штампи да је ето јуче за председника Републике Косово изабран Хашим Тачи, односно председника владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ау господине Борковићу.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Пре 15 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште сад то не могу да слушам.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Морам вам рећ, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате уопште везано за притвор.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Добро, пре 15 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет настављате, али.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Савет Европе је усвојио извештај Дика Мартија где је тај председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не 15 дана, више господине Борковићу. Немојте држати те говоре, дакле предложете да се Срећку Поповићу укине притвор.

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Да се укине притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите Тачија. Адјемо сада да ли још има предлога. Или да се замени блажом мером?

АДВ.БОРИСЛАВ БОРКОВИЋ: Или блажом мером. Да кажем судија још само једну реченицу. Дакле оптужени Поповић има два сина тинејџера и супругу који живе у најтежим условима, у беди, примају социјалну помоћ од 8 хиљада, да је он крао, да је пљачкао, да је узимао имао би нешто више. Дакле потребан је тој деци и тој супрузи отац који ће помоћ, јер више не постоје разлози да се притвор и даље одржава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Крстићу.

АДВ.ДЕЈАН КРСТИЋ: Адвокат Дејан Крстић бранилац оптуженог Абдулаха Сокића. Такође у погледу притвора судија, дакле последњим решењем о продужењу притвора против мог браћеника слично као што је колега Борковић изнео су дакле за посебно тешке околности узети елементи бића кривичног дела и при том још на онај начин на који је то у оптужници наведено, а која опет сама по себи, биће времена да причамо о томе али једноставно не даје чак ни основану сумњу да је мој браћеник на такав начин учествовао у овом догађају. Њему је заиста притвор продужен по основу тачке 5 и тачке 2 члана 142 став 1. Што се тачке 5 то је квалификација таква и дакле запрећена казна је толико али тачка 2 њега заиста ставља у једну онако незгодну позицију иако реално из свега што смо до сада чули на овом претресу, дакле њега готово, не готово, негко нико га не ставља у тај контекст извршења кривичног дела поготово не овако како се оптужницом ставља на терет. Опет с друге

стране у последње време смо сведоци тога дакле да његово здравствено стање се драматично погоршало. Судија, ако се то не буде нешто предузело заиста њему ће живот доћи у опасност. Он има ту несрећу да нема пребивалиште на територији Републике Србије али то не би смело да буде у тој мери цењено јер опет поступак је жив и сваки дан, сваки пут кад се нађемо у судници чујемо нешто ново. Међутим ниједан од тих разлога који њега држе у притвору више не стоје, па ја молим да Веће узме то дакле у обзир ово што сам рекао и да му укине притвор и да му на неки начин други предвиђен законом омогући дакле да своју даљу одбрану износи са слободе.

С друге стране ја бих, ако ми дозволите, пар примедби на вођење самог поступка имао. Дакле од самог почетка, а поготово у последња три дана се дозвољава тужиоцу да изводи неке доказе и дакле предлаже сведоке које ми саслушавамо овде, не знамо ни ко су, ни шта су, ни зашто су. Знамо шта су, али ништа из њихових исказа не сазнајемо што нам треба за овај конкретан предмет. С друге стране јуче је, морам да кажем, настао велики проблем око искључивања јавности у погледу ове клаузуле око које смо се толико бавили из ратног дневника. Дакле пре него што је донето решење о искључењу јавности на документ камери је био приказан читав тај документ који је читава јавност присутна овде и видела, па према томе нисам видео апсолутно никакву сврху томе, али добро судско веће је тако одлучило, какве ће то реперкусије на законитост поступка имати то ћемо видети још, али бих се ја посебно противио предлогу тужиоца за извођење доказа дакле графолошког вештачења на начин како је тужилац предложио. Дакле зна се како се врши графолошко вештачење. Сведок или особа чији се потпис вештачи дође па се потпише колико год му вештак тражи, а с обзиром на ситуацију око овог сведока која се данас појавила сматрам да би било најправичније, најправедније, најзаконитије могуће да се то графолошко вештачење обави на начин како налаже ЗКП, а не како нам је тужилац некако предочио да ће он то на други начин доћи до тог доказа. То само огледа, дакле показује још једну ствар која не може да се занемари током целог поступка, а то је судија довођење у неравноправан положај одбране и тужиоца. И пуномоћницима оштећених, што сам такође указивао раније, се дозвољава да на непримерен начин испитују сведоке. Одбрани се углавном ускраћује право на стављање приговора у тренутку када тај приговор и треба да се стави, ја само молим Веће дакле да у даљем току поступка се о томе поведе мало више пажње. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Дакле схватам да је одбрана сагласна да се прибаве ови докази које је тужилац предложио, затим ратни дневник преко Националне канцеларије за сарадњу са Хашким трибуналом. Нећемо ништа тражити овако директно. Јесте господине

Петронијевићу, Ви сте рекли да немате ништа против, да немате ништа против тако сте рекли, а што се тиче овог ратног дневника, ево господин Петронијевић с микрофоном каже, шта? Принципијелно се противи.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Тако је, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остали браниоци? Господин Радивојевић и господин Мршовић се противе вероватно?

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Судија, ако могу само кратко. Бранилац оптуженог Цветковића адв. Мршовић Милош. Ја немам ништа заиста против да се ти докази прибаве али само начелно, а надам се да ме нећете схватити као јуче, сматрам да сте ме схватили погрешно. Обзиром да смо у фази оптужења мислим да би било добро због начела ефикасности поступка да се не предлажу докази у овој фази поступка од стране тужиоца. Дакле ми смо имали, ако ми дозволите бићу заиста јако кратак, овде углавном саслушања сведока који нису саслушани у фази истраге, а која је трајала и знамо како се завршила због притвора да кажем народски речено наврат-нанос да би оптуженима тада био продужен притвор, па само у том смислу, ја немам ништа против да се прибаве ти докази али молим веће само због начела ефикасности да се тужиоцу уколико је то могуће скрене пажња уколико има још неке доказне предлоге, а видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах, да.

АДВ.МИЛОШ МРШОВИЋ: Да се стално појављују па да их одмах предложи да би могли да се изјаснимо па да радимо даље. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакако. Изволите.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Наставићу се на колегу Мршовића. Проблем је што мој клијент је већ 11 месеци практично у притвору захваљујући тужиоцу. Прво, што је било кад је поднета оптужница 30.08. или 01.09. прошле године ја сам истакао приговоре па је онда тек 06.септембра 2010.године поднета исправљена оптужница у којој тужилац наводи флагрантну неистину да је господин Хисвукај, оштећени као сведок, препознао мог клијента. Долазимо по приговору на оптужницу Апелациони суд не одлучује о томе. Међутим у приговору, извините, жалби на решење о продужењу притвора од 05.11.2010. године на страни 3 имамо одлуку која указује на то и због тога сам ја јуче предложио благовремено укидање притвора. Тужилац ако настави овако, тужилац тек почиње истрагу. Он није дошао до истраге, а према ономе што видимо из списка предмета тужилац је у истрази од 2003. године или 2004. јер данас господин Радосав Церовић који је овде био је саслушан наводно 2005. године у септембру месецу, то је минимално шест година, ако тужилац до сада није спремио овај предмет стварно треба да одбијете то. Ја имам седам месеци како сам предложио саслушање сведока у односу на мог клијента, ниједан није

позван, ја вас то молим и због тога пошто ће Веће одлучивати о осталим притворима још једном размотрите мој предлог за укидање притвора према Кастратовићу. Кастратовић да је хтео он је за ових 11 година могао да оде у Америку или било где, а не би ишао у Гораждевац где су му двоје деце који имају по седам-осам година, где му је прва супруга Албанка, сада му је друга супруга у Краљеву и због тога мислим да много толеришете јавном тужиоцу на одуговлачењу поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Хвала вам судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ми рекли за ове доказе које је предложио тужилац и ратни дневник које су предложили пуномоћници?

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не противим се зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ратни дневник?

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Не противим се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не противите се. Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Зато што судија то нема везе са мојим клијентом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вашим клијентом. Шта каже тужилац на предлог за замену мере? Значи тим поводом можете да се изјасните.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Противите се. Добро. Изаћи ћемо на кратко да одлучимо, значи једно десетак-петнаест минута, не знам, значи не морате изводити.

Веће је донело решење одбили смо предлоге за укидање притвора и замену притвора мером обавезе забране напуштања боравишта уз обавезу јављања.

Затим одлучили смо да тражимо писмене доказе које је предложио тужилац и које је предложио пуномоћник.

За ове дане, ову недељу када смо заказали суђење, значи почев од 28.марта позваћемо: Хисвукај Мустафу, затим Иса Гаши, Реџ Кељменди, Езрен Љушај, Чеку Хаџија, Гаши Лирија, Гаши Бетим, значи направимо распоред, Гаши Халид, Бериша Хазир, и то је то од оштећених које ћемо позвати уз распоред који ћемо посебно да направимо и да вам доставимо. Нећемо више чекати, уколико буде неке друге промене, неке измене обзиром да је Обрадовић већ је значи био код истражног судије, уколико буду тако неке измене обавестићемо вас наравно писмено али са овим поступком више нећемо чекати на оно шта тужилац ради итд. то ћемо касније да одлучујемо, тако да се значи видимо те недеље од 28.марта у 09,30 у истој овој судници.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Председнице, ако може међу првим да буде овај Ерзен Љуши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Јер он би био, највише би он присуствовао овом претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он би остао да слуша претрес, добро.

МУСТАФА РАДОНИЋИ: Он је изразио жељу највише да присуствује да буде ту присутан током суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радивојевићу, чекајте само још да видимо шта ће господин Радивојевић.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Судија, 28.08.2010. године сам предложио одређене сведоке и одређено извођење доказа. Данас је тужилац и пуномоћници оштећених су предложили и одмах сте одлучили. Ја вас молим да идемо по реду, значи због тога што оштећени су на слободи, а мој клијент је у притвору и сматрам да због разлога економичности, поштовања ЗКП-а имамо право да пре тога се одлучи о овоме. Тужилац се још није изјаснио на те сведоке. Потврђено је од стране окривљених, потврђено од стране одређених сведока овде где је био и шта је био окривљени Кастратовић и због тога вас молим да прије саслушања оштећених, пошто смо их, саслушавао их је тужилац у пред кривичном поступку, имамо њихове изјаве код свих хуманитарних организација које постоје у овој земљи, имамо пред Хашким трибуналом да саслушамо људе који иду у прилог мом клијенту и молим вас да одлучите о томе за 28. и мислим да процедурално према ЗКП-у сам у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛЕНКО РАДИВОЈЕВИЋ: Одбите, одбите, да бих ја могао да се жалим на то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Довршено у 18,13 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА